

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2016

Cena \$ 2.50

MARCH 2016

Svatý Jan pod Skalou a svatý Ivan poustevník

Svatý Jan pod Skalou se nachází asi 30 km jihozápadně od Prahy a necelých 5 km východně od Berouna v Českém krasu. Nedaleko je hrad Karlštejn a ještě starší Tetín. Poustevník svatý Ivan se zde podle pověsti usadil hruba v polovině 9. století. První písemnou zmínku o jeskyni sv. Ivana nacházíme až v listině českého krále Přemysla Otakara I. z r. 1205. Podle této listiny Ivanovu jeskyni s poustevnou, hrobem a kaplí získal Ostrovský benediktinský klášter roku 1037 od českého knížete Břetislava I. Roku 1310 zde bylo založeno robošství. Roku 1420 byl mateřský klášter benediktinů na Ostrově dobyt husitskými vojsky a zničen. Přeživší mniši se přesunuli do svatého Jana, tehdy nazývaného „Svatý Ivan u skalách“. Roku 1517 zde bylo založeno opatství. Roku 1584 zde byly znovu nalezeny vyvednuty po staletí pečlivě ukryvané ostatky sv. Ivana. Od této chvíle zde započala tradice slavných svatojánských poutí. Úcta k sv. Ivanovi se šířila do dalekého okolí a význam tohoto místa vzrůstal. R. 1661 zde byl na místě starého kostela vystavěn nový, velký barokní kostel sv. Jana Křtitele, jehož projekt vypracoval italský stavitel Carlo Lurago. Mohutná kamenná stavba však byla postavena na nevhodném a vlhkém podloží bývalého potoka, což způsobilo záhy sesedání stavby a rozpuštění zdiva a klenby. V r. 1711 kostel přestavěl architekt Dienzenhofer, těžká valená klenba byla odstraněna a nahrazena pouze dřevěným skeletem. Podle svatojánského kostela dostala pak jméno i zdejší obec. Ostatní budovy bývalého kláštera byly stavěny postupně. Do dnešní doby byly dokončeny v r. 1731. Klášter však byl zanedlouho, v r. 1785, zrušen císařem Josefem II. a majetek kláštera byl pak rozprodán v dražbě. Část kláštera byla využívána průmyslové výrobě jako koželuzna, přádelna papírna. V letech 1904 - 1912 bývalá budova kláštera fungovala jako moderně vybavené gymnázium. V roce 1914 koupil budovu kláštera církevní řád Školských bratří a zřídil zde klášterní ústav. Ten zde byl až do r. 1942, kdy byl německou okupační správou zrušen. V roce 1949 se objektu zmocnila nastupující komunistická vláda a zřídila zde tábory nucených prací pro politické vězně, především řeholníky zrušených klášterů, v letech 1951-55 zde byla věznice. Pak zde byla téměř 30 let politická škola ministerstva vnitra pro výchovu nových příslušníků komunistické státní policie (TB). Od roku 1985 byla budova využívána jako archiv ministerstva vnitra. V roce 1994 byl klášter navrácen církvi a byla zde zřízena Vyšší odborná pedagogická škola. Kostel je spravován farností Beroun.

Legenda o svatém Ivanovi

První český křesťanský poustevník Ivan, zde uctíván jako svatý, odmítl nastoupit po svém otci na královský stolec a rozhodl se pro poustevnický život. Usadil se nedaleko Prahy v neprostupném lese v jeskyni pod skalou u pramene vody. Živil se lesními plody a mlékem ochočené lesní laně. Zde prožil v modlitbě a postu 42 let nikým nespáčen. V jeskyni ho však pokoušeli zlí duchové a tak se rozhodl odtud odejít. Při odchodu se mu na návrší pod svatojánskou skálou zjevil sv. Jan Křtitel, daroval mu k obraně před pokušením dřevěný křížek a vyzval ho, ať neodchází. Když Ivana opět démon pokoušel, praštil ho křížem tak, že zloduch vyletěl z jeskyně a ve stropě po něm zůstala jen díra. Ta se zde ukazuje dodnes. Podle legendy byl sv. Ivan objeven knížetem Bořivojem I., který sídlil na nedalekém Tetíně. Odmítl však jeho pohostinství, pouze využil duchovních služeb kněze Pavla a posílen svátostmi se vrátil do své poustevny, kde brzy na to zemřel. Smrt svatého Ivana je datována do období let 882-893.

Historická skutečnost o sv. Ivanovi

Krátko poté, co velkomoravský král Svatopluk I. Veliký dne 9. března 894 zemřel, ujal se vlády jeho syn Predslav (podle rodokmenu Mojmirovců a historických Přemyslovců dle Petra Šimíka). Byl to člověk od svého mládí zaměřený k duchovnímu stavu, panování mu nesešlo. Po necelém roce vlády se proto funkce panovníka na Velké Moravě vzdal ve prospěch svého bratra Mojmirá. Jejich bratranec kníže Bořivoj, který byl dříve moravským místodržícím v Čechách, poté, co se země Čechy od Velké Moravy roku 895 odpojila, zůstal na svých statcích v Čechách. Na Velké Moravě vládl Predslavův bratr Mojmir III.

Kníže Predslav po předání panovnické moci putoval pěšky směrem na západ, ze své rodné Moravy co možná nejdále. Za městem zvaným Praha došel do libezné krajiny, rozprostírající se nedaleko dnešního města Beroun. Zalíbilo se mu v malebném údolí potoka Loděnice, na místě, které se dnes nazývá Svatý Jan pod Skalou. Tam, převlečen za poustevníka, začal přebývat v jeskyni pod vysokou skalou. Žil jen z toho, co mu okolní příroda nabízela. Naštěstí ze skály nedaleko jeskyně, v níž přespával, vytékal vydatný pramen čisté, příjemně chladné vody. Aby Predslava nikdo nepoznal, dal si jméno Ivan (je to slovanská obdoba jména Jan). Po čase mu na obou jeho tvářích narostly dlouhými vousy, a vlasy mu sahaly až daleko

přes ramena. Nikoho by ani nenapadlo hledat v něm někdejšího moravského panovníka!

Když si jednou kníže Bořivoj, křesťan slovanského, cyrilo-metodějského vyznání, vyjel na lov, uviděl laň a postřelil ji lukem. Laň stačila doběhnout ještě k vysoké skále, než zemřela. Ze skály vyšel člověk strašlivý, vlasy a vousy zarostlý, a začal k Bořivojovi mluvit: „Proč jsi moji laň zabil?“ Kníže a jeho průvodci se zděšili a zeptali se ho: „Kdo jsi ty, a co tu děláš?“ On pak jim řekl: „Já jsem Ivan Korvacký, žiji tu v pustině po mnoho let, nikdo mne neviděl až do tohoto dne. Toto zvíře mi bylo dáno od Boha na výživu.“ A Bořivoj pozval Ivana s sebou, aby okusil pokrmů. On pak odpověděl: „Pošli kněze!“

Bořivoj poslal k Ivanovi kněze i koně. On však nevsedl na kůň, šel pěšky do chrámu, a přijav svatě svátosti, jiného nic nejedl ani nepil. A opět se vrátil do pustiny, kde prve žil. A přijav pergamen a inkoust napsal jim, nazýváje sebe synem krále korvackého. I umřel a pohřben byl Bořivojem čestně. Po pohřbení jeho pak mnoho daroval Bůh těm, kdo se u jeho těla k Bohu pokorně modlili...

Kostel sv. Jana Křtitele a jeskyně sv. Ivana

Je to raně barokní stavba mohutných rozměrů s bohatou vnitřní výzdobou. Na hlavním oltáři je velký obraz „Zjevení sv. Jana Křtitele poustevníku Ivanovi“ z r. 1695. Uprostřed kostela stojí bohatě zdobený náhrobek sv. Ivana, kde je umístěna postříbřená a pozlacená schránka s ostatky tohoto poustevníka Ivana. Kostel je propojen se starým skalním kostelem – jeskyní sv. Ivana. Vedle památek na poustevníka je zde také krypta a staré náhrobní kameny opatů kláštera. V části jeskyně je zachována přirozená travertinová jeskyně, zdobená původní krápníkovou výzdobou. Hned vedle kostela, pod oknem Ivanovy jeskyně vyvěrá silný pramen léčivé vody, Pramen svatého Ivana. Voda z pramene byla dříve stáčená do lahví a prodávána jako minerální voda „Ivanka“.

Podle legend byl sv. Ivan zarostlý a mohutné postavy. Antropologický průzkum kosterních ostatků nalezených v kryptě kostela určil, že pozůstatky patřily muži zralého věku, robustní postavy, trpícího pseudodnou, což by svědčelo o trvalém životě ve vlhkém jeskynním prostředí. Stáří ostatků bylo datováno do 9. až 11. století.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika.

Foto na titulní straně:
Svatý Jan pod Skalou

Svatý Ivan

Svatý Jan Křtitel
vedl Ivana v pustině
možná tou cestou kterou
také my se berem dnes
Vedl ho až k ústí jeskyně
do toho údolí jež nazýváme
u Svatého Jana pod Skalou

Ne u Ivana

Ivan neměl tu odvahu
tak troufalou
aby to místo jež ho povolalo
po něm se také nazývalo
A je to místo
kde se modlil zaživa
a kde i po smrti se mezi
kameny a srázy
jeho přísná mluva ozývá
A je to kraj kde jeho tělo čeká
na vzkříšení těl
a odkud duch už dávno
k Pánu všeho vyhnanství
a odříkání odletěl

Ivan

maličkým se učinil
ne větším nežli srdce člověka
dosud ani jeden oltář
zasvěcen mu není
Jeho rakvička je
směšně nepatrná
Dětská rakev
stačí přichozimu z daleka
Poušť Boží lásky
stačí srdci které tlačí krev
do rudných žil a skrytých cév
po celé zemi

Pod balvany u paty skal
pod sedlinami země
v temnotě prahorní
to srdce bije
jež zasadilo v půdu duchem
ještě neštípenou
kořeny stromu
do čtyř úhlů věčnosti a času
rozpjatého na temeni Kalvárie

A není náhodou
že Karlův Týn
tu mluví ke mně
neboť je pouto mystické
mezi Ivanem
a vládou této země

Pět věků před cisařem
blahé paměti
pět kroků k Stvoření
a ke Vtělení blíže
veškerou vládu poustevník
tu složil pod ochranu kříže

Ó svatý Ivane
dábly jsi vyhnal půdu připravil
pro setbu svatosti a slávy
a co sis vzal
ty který nejsi ani svatořečený
ztracený mezi hadinci
a vrbovkami
a mezi balvany a kořeny ?
I s laňkou pokornou
ses někam skryl
tvé vousy rostou z trávy

Jestli však víra pryštil
do pokolení
a jestli svatost sklízí osení
a jestli kříž tu dosud roste
to proto
před Bohem
že není z nejmenších tvůj hlas
po věky bez oddechu
volající nás
"Cokoli požádáte v jménu
Jeho..."
Tedy prostě

Můj patrone a prostředníku
hledící na mne
z lesních houštin
z květů pryskyřníků
oroduj za mne
ochrany tvé neohodného
zbavuj mne v čase
od nepřátel od války
a ode všeho zlého
a světem veď mne jako
cestičkami svého lesa
do království nebeského

Tak jako pod skalou
svůj pramen vody vyvělel
Chraň také malou Ivanku
teď s rosou na čele
a ve křtu právě vykoupanou
Oroduj za ni
Ivane
s Marií Pannou!

Ivan Slavík
www.svatyjan.cz

Vzkříšení

Vzkříšený Kristus – Poslední zastavení křížové cesty
Renaty Štoblové

Podívej se, vstal jsem...

Byl jsem mrtev, a opět žiju... To Otec mě vzkřísil, můj Otec se mě zastal. Už nechtěl mlčet - promluvil a vyvedl mě z temnot do světla své slávy.

Vstal jsem z mrtvých, protože Otcova láska je silnější než smrt - a jeho láska dává nový život. A nyní přicházím, abych o tom pověděl i tobě. Přicházím za tebou, abys i ty směl mít jistotu.

Zkus pohlédnout na moje rány. Zasadils mi je ty sám - to kdy ses mě hříchem zřekl a pověsils mě na kříž. Avšak nyní ty rány už nejsou plné bolesti, jsou zázrakem zaceleny - září jako drahokamy - a ani tobě už nejsou pro ostudu a k hanbě. Jsou ke slávě Boží a tobě pro radost z odpuštění a jako znamení naděje pro každého. V mých zacelených ranách můžeš spatřit, že smrt na mně vyčerpala veškerou svou sílu, takže už nemá žádnou moc ani nade mnou, ani nad těmi, kteří ke mně patří. V těchto ranách můžeš zahlédnout cosi z tajemství Otcovy lásky ke mně i k tobě. Proto si již nikdy nemusíš zoufat - poslední slovo má přece život, nikoli smrt.

Proto hled' na tyto rány s důvěrou v mou lásku, hled' a dotkni se jích svým srdcem i vroucí vírou. Pak spatříš i sebe v novém světle. Svými ranami uzdravuji tvou minulost, tvůj strach z budoucnosti, tvůj zmatek a nepokoj, neboť skrze ně můžeš vidět i svou obnovenou budoucnost, nový život vykoupěného světa.

Mons.ThDr. Michael Slavík

**At' slavné Kristovo vzkříšení
Vás Boží láskou a milosrdenstvím naplní !**

Požehnané Velikonoce Vám přeje

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle postní - 6. března 2016

1. ČTENÍ - Joz 5, 9a. 10-12

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce třináctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonicích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 17-21

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pomínulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a světil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-3. 11-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá. On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků! Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Ale otec nařídil služebníkům: Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen! A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý. Tu se starší syn rozzlobil a nechťel jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otcí odpověděl: Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele. Otec mu odpověděl: Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

5. neděle postní - 13. března 2016

1. ČTENÍ - Iz 43, 16-21

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který k soudu vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím vám věci nové, teď již vzcházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. ČTENÍ - Flp 3, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista. totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM - Jan 8, 1-11

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžiš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Květná neděle - 20. března 2016

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

PAŠIJE - Lk 23, 1-49

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše

Starší lidu, velekněží a učitelé Zákona odvedli Ježíše k Pilátovi. Tam na něj začali žalovat: "Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše." Pilát se ho zeptal: "Ty jsi židovský král?" Odpověděl mu: "Ano, já jsem!" Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: "Neshledávám na tomto člověku žádné provinění." Ale oni naléhali a říkali: "Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínajíc Galileou až sem!" Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě. Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zaražoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slyšel a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stáli při tom a urputně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jim pohrdá, a ztropil si z něho posměch; dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát spřátelili; předtím totiž spolu žili v nepřátelství. Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: "Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já sám jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím." Ale oni se všichni dali do křiku: "Pryč s ním! Propust' nám Barabáše!" Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpouru vzniklou v městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: "Ať je ukřižován, ať je ukřižován!" Potřetí jim řekl: "Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím." Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován, a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpouru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jím stalo po vůli. Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidu a ženy, které nad ním nařikaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: "Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: 'Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!' Tehdy lidé začnou říkat horám: 'Padněte na nás!' a kopcům: 'Přikryjte nás!' Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se teprve stane se suchým!" Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí." Jeho šaty si rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: "Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal. "Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: "Ani ty se

nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: "Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: "Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji." Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: "Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha." A po těch slovech vydechl naposled. Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: "Tento člověk byl skutečně spravedlivý." A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se domů. Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a na to se dívaly.

Zmrtvýchvstání Páně - 27. března 2016

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Lk 24, 1-12

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpáči, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhu plátna. Vrátil se plný údivu nad tím, co se stalo.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 29. února 2016

Politické události

Ministr Dienstbier a filozof Cílek diskutovali ve vyostřené atmosféře o uprchlících

Uprchlíci jako výzva pro EU – humanismus, multikulti, Schengen, budoucnost EU, naší země a co my s tím vším? Dvouhodinová diskuse o migrační krizi a souvisejících tématech se uskutečnila ve čtvrtek 19. února v pražském Klubu techniků na Novotného lávce. Vystoupili v ní ministr pro lidská práva Jiří Dienstbier (ČSSD), geolog a filozof Václav Cílek a arabista a finanční analytik žijící v Dubaji Jan Čuřík. Role moderátora se zhostil ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek (ČSSD). Akci pořádalo společně s Evropským hnutím v ČR družstvo pro ekonomická, politická a sociální studia Fontes Forum.

Diskusi zahájil Jan Mládek, který zmínil, že uprchlická krize není zdaleka jediná, s níž se Evropská unie musí potýkat. Připomněl válečný konflikt na východní Ukrajině, bankrotující řecký stát či aktuální hrozbu vystoupení Velké Británie z EU.

K účastníkům poté promluvil Václav Cílek. Podle něho se migrace Česka bezesporu týká. Demonstraval to na příkladu, že jako nás kdysi sužoval strach z Turků, máme nyní přirozené obavy z běženců. Problémem je vnitřní slabost, proti které bychom jako národ měli bojovat. „Stále více se začíná uplatňovat národní aspekt neboli potřeba definovat, kdo jsme a

co chceme my jako Češi nebo občané České republiky, než jako členové Evropské unie.“ Cílek přirovnává masovou migraci ke zbrani chudých států, která se úspěšně používá proti bohatým. V souvislosti s tím poukázal na knihu americké autorky Kelly Greenhillové *Weapons of Mass Migration*.

Arabista Jan Čuřík se hlouběji zaměřil na ekonomické aspekty, které s sebou uprchlická krize a situace na Blízkém východě přináší. Mluvil například o pašerácích, kteří vydělávají velké peníze za to, že do Evropy nelegálně převážejí migranty. Jako poslední vystoupil Jiří Dienstbier, který poukázal zejména na velké selhání dublinského systému, jenž nebyl nastaven na současné poměry. Taktéž podotkl, že nechápe paniku české společnosti z uprchlíků. „Myslím si, že zatím nejsou ohroženy žádné sociální jistoty. Sociální situace v ČR se naopak zlepšuje, stejně tak se nijak nezhoršila, ba naopak ve skutečnosti zlepšila, bezpečnostní situace.“

Závěr besedy dal prostor otázkám publika. Většina jich směřovala na Jiřího Dienstbiera a někteří diskutující se do sociálnědemokratického politika neváhali opřít. Nejedna z hostů se totiž pozastavil například nad tím, že Dienstbier přirovnal Bibli ke Koránu. Druzí se zase rozčílovali, jakým stylem ministr mluví o narůstajícím násilí v ČR. Mládek se rozhněvané diskutéry snažil uklidnit, i přesto ale akce skončila poměrně vyostřeným dialogem.

Festival Tváře migrace: Nevšední pohled na kulturní mnohotvárnost

Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze se od 22. do 25. února konal odborný festival *Tváře migrace*. Přednášející se nesoustředili pouze na současnou migrační krizi, ale věnovali se také historickému kontextu a poskytli hlubší vhled do problematiky rasismu, kolonialismu a náboženských i kulturních odlišností. Na organizaci se podílel Spolek studentů historie FF UK, Politologické sdružení POLIS, Filosofický spolek Praxis a Pražský religionistický spolek. Přednášky a semináře doplnil kulturní program v podobě autorských čtení a filmových projekcí.

Program festivalu nabídl například přednášky odborníků z FF UK: profesora Jiřího Štaifa z Ústavu hospodářských a sociálních dějin o zkušenosti s kulturní jinakostí v 19. století, profesorky Lenky Bobkové z Ústavu českých dějin o pobělohorských emigrantech v Sasku a docenta Václava Marka z Ústavu řeckých a latinských studií o vztahu starověkých Římanů k cizincům.

Analytička výzkumného centra Asociace pro mezinárodní otázky Zora Hesová se věnuje integraci muslimů v Evropě, náboženským hnutím a sekularismu našeho kontinentu. Ve své přednášce s názvem *Návrat náboženství do Evropy* a hledání liberálního modelu soužití hovořila o integraci muslimů jako o integraci individualit. Snažila se přimět posluchače, aby se zamysleli nad vnímáním muslimů v historickém sledu a nad geopolitickým strachem a předsudky s ním spojenými. Také popsala přístup k začlenění muslimů do evrop-

ské kultury ve třech velmocích – Velké Británii, Francii a Německu.

Markéta Jakešová, která na Filozofické fakultě studuje komparatistiku a religionistiku, představila posluchačům myšlenky a dílo francouzského filozofa Franze Fanony. Autor knih *Černá kůže, bílé masky* a *Psanci této země* si všiml především problematiky kolonií a černochů z nich pocházejících, kteří se snaží uchytit v „bílé“ civilizaci. Pocit komplexu méněcennosti u lidí černé pleti si vysvětloval především tím, že jsou moderní společnosti tlačeni, aby přijali bělošskou identitu a za svůj životní cíl považovali „stát se bělochem“. „Je běžné, že černochovi lidé říkají ‚mám tě rád navzdory tvé barvě pleti‘ nebo ‚nemám tě rád, ale ne proto, jakou máš pleť‘“, parafrázuje Jakešová jednu z Fanonových myšlenek.

Amnesty International kritizuje Česko za přístup k Romům a uprchlíkům

Výroční zpráva Amnesty International (AI) o stavu lidských práv v Česku kritizuje zacházení s uprchlíky v detenčních centrech, která připomínají věznice, demonstrace proti imigrantům a začleňování romské menšiny. Ve středu 24. února o dokumentu informovala česká média.

Zpráva se zaměřuje na sedm oblastí: vzdělávání, bydlení, reprodukční práva, rasismus a xenofobie, práva uprchlíků a migrantů, mučení a jiné špatné zacházení a také práva sexuálních menšin.

Česku vytyká přístup k Romům. Zmiňuje především vzdělávání romských dětí, které porušuje evropské předpisy. Kvůli tomu vede Evropská unie řízení s Českou republikou – takzvaný infrin-

gement. „Romské děti jsou ve třídách a školách pro žáky s lehkým mentálním postižením nadprezentované, tvoří tam třetinu žáků,“ uvádí zpráva. Pozitivně však vnímá chystanou školskou novelu, která usiluje o širší začlenění dětí do běžných škol. Vzdělávání však není jediným bodem kritiky, poukazuje i na skutečnost, že téměř polovina Romů žije v sociálně vyloučených oblastech.

Dále AI zmiňuje český přístup k uprchlické krizi. Uvádí, že stovky lidí se během uplynulého období účastnily demonstrací proti imigrantům a připomíná, že prezident Miloš Zeman 17. listopadu vystoupil na akci spolu s lidmi z Bloku proti islámu. Dle zprávy se polovina veřejnosti staví proti vstřícné politice vůči běžencům a lidé, kteří sympatizují s uprchlíky, čelí hrozbám pravicových extrémistů.

Amnesty International také kritizuje volání české vlády po navýšení ostrahy vnějších hranic EU a odmítání účasti na přerozdělování uprchlíků. V bodě detenčních zařízení se AI shoduje s vyjádřením Vysokého komisaře OSN pro lidská práva. Ten už v říjnu minulého roku vytykal české vládě nehumánní podmínky umístění uprchlíků, kteří Českem projíždějí vlakem na západ, na dlouhé dny do detenčních zařízení. Konkrétně zpráva popisuje situaci v centru v Bělé Jezové, kde bylo umístěno 700 lidí, kapacita zařízení je však jen 260 míst. Autoři podotýkají, že česká ombudsmanka popsala podmínky v těchto zařízeních jako horší než ve vězení.

Vyjádření Amnesty International naopak chválí verdikt prostějovského soudu, který přiznal adopci gay páru.

Pár, který žije v USA, o to žádal kvůli přestěhování do ČR. Přestože Česko osvojení homosexuálům neumožňuje, soud tak jednal v rámci nejlepšího zájmu dítěte.

Pirátská strana proti cenzuře internetu

V sobotu 20. února se v Praze na Klárově demonstrovalo za svobodný internet. Akci pořádala Česká pirátská strana, která tak chtěla vyjádřit nesouhlas s vyjádřením ministra vnitra Milana Chovance (ČSSD) o identifikaci osob na internetu (plné znění výroku v předchozí zprávě). Patrná byla také kritika ministra financí Andreje Babiše (ANO) a jeho návrhu zákona o hazardních hrách, jenž dává státu pravomoc zablokovat přístup k jakékoli webové stránce obsahující nepovolenou hru. Piráti to považují za první krok k cenzuře a nepřijatelnému omezování svobodného pohybu po internetu.

K problematice se vyjádřilo několik osobností, mezi nimi také publicista Daniel Dočekal: „Internet je jednou z mála věcí, která přináší svobodu do nesvobodných zemí, a to Česká republika naštěstí zatím není.“

Po doprovodném programu se demonstrující přesunuli před Ministerstvo vnitra, kde odevzdali manifest Tři kroky k obraně svobodného internetu v ČR 2016. Ten kromě nesouhlasu s cenzurou a zavedením povinné webové identifikace upozorňuje na kriminalizaci za odkazování, což souvisí s webem www.sledujserialy.cz, za jehož provozování je v současnosti strana trestně stíhána.

Milan Chovanec se o možné identifikaci uživatelů internetu vyjádřil po zveřejnění e-mailové pošty premiéra Bohuslava Sobotky. Sobotní ak-

ci na Klárově okomentoval na Twitteru: „Dnes proběhla historicky zřejmě první demonstrace proti výzvě k diskusi...“

Výsledkem summitu EU je kompromis s Británií

Po dvou dnech skončil 19. února summit Evropské unie, na němž evropští lídři v Bruselu jednali především o vztahu Velké Británie s EU, migrační krizi a situaci v Sýrii. Výsledkem je speciální status Británie v rámci unie, který ovlivní i české migranty.

Dohoda se Spojeným královstvím si vyžádala takřka třicet hodin jednání, během nichž se prezidenti a premiéři členských zemí snažili dosáhnout kompromisu mezi požadavky Velké Británie na ochranu jejího trhu i hranic a unijní politiky volného pohybu a pracovních příležitostí v zahraničí. Coby „slušný kompromis, který, jak doufám, pomůže udržet Británii v EU“ okomentoval výsledek na Twitteru český premiér Bohuslav Sobotka.

I Sobotkův britský protějšek David Cameron zhodnotil dohodu kladně a označil ji jako důvod pro svou podporu setrvání Británie v EU před chystaným červnovým referendem. Schválený základ požadovaného programu by totiž Velké Británii umožnil nevyplácet benefity migrantům ze zemí EU přijíždějícím do země za prací a omezit příspěvky jejich dětem žijícím mimo britské území. Navzdory snaze visegrádské čtyřky bude opatření od roku 2020 platit nejen pro budoucí migranty, ale i pro stávajících asi 34 tisíc zahraničních pracovníků požívajících dávky. Podařilo se však zkrátit trvání programu na sedm let z požadovaných třinácti.

Ostřejší diskuse a očekávané neshody provázely jednání o uprchlické krizi. Návrh ze mí V4 týkající se alternativní varianty ochrany hranic EU ostře zamítl i předseda Evropské rady Donald Tusk, který výslovně odmítl jakékoliv záložní plány řešení. Také italský premiér kritizoval visegrádskou čtyřku za údajně nedostatečnou solidaritu s ostatními členy evropské osmadvacítky a zopakoval hrozbu omezení financí z unijních fondů pro málo spolupracující země. Mluvčí maďarské vlády Zoltán Kovács to označil za vydírání.

Neochotu přijímat nadále větší množství migrantů nicméně deklarovalo i Rakousko, jehož ministryně vnitra agentuře APA sdělila, že se země po dohodě se sousedními státy chystá současnou mez 80 přijatých azylových žádostí za den dále snižovat. Tento trend kritizuje Řecko, které požaduje otevřené hranice až do začátku března, kdy se bude konat mimořádný summit s účastí Turecka. V opačném případě hrozí zabíjením smlouvy bránící brexitu, čili vystoupení Velké Británie z EU.

Radovan Krejčíř byl v Jihoafrické republice odsouzen k 35 letům vězení

„Boss“ podsvětí, jak soud Krejčíře nazval, si v úterý 23. února v Johannesburgu vyslechl výši svého trestu. Na rozhodnutí čekal poté, co byl v srpnu minulého roku shledán vinným z pokusu o vraždu, únosu a držení drog. Sám se považuje za nevinného a sdělil, že se hodlá odvolat, rozsudek tak zatím není pravomocný. K 35 letům vězení byl odsouzen také další obžalovaný, Desaiie Luthonda, zbylí čtyři, bývalí policisté, pak k 15 letům vězení.

Trest je přísnější, než se předpokládalo. Prokurátor Louis Mashiyane žádal pro Krejčíře 28 let vězení, ten ale nakonec dostal 25 let za obchod s drogami, za únos a pokus o vraždu pak po 15 letech. Vzhledem k souběhu trestů má strávit ve vězení jen 35 let. Soudce Colin Lamont připomněl, že Krejčíř byl vysocí inteligentním a úspěšným podnikatelem, nazval ho hlavní postavou mezi odsouzenými a "bossem" podsvětí. Výši trestu odůvodnil mírou závažnosti a společenské nebezpečnosti zločinů a také tím, že je nadnárodní hrozbou.

S výměrou trestu Krejčíř nesouhlasí a plánuje, že se odvolá. Podle jeho slov proti němu neexistují žádné objektivní důkazy. „Doufám, že všichni, kdo se podíleli na tomto spiknutí proti mně a mé rodině, budou jednou zpytovat svědomí. Byl jsem přes média veřejně odsouzen dávno před tímto rozsudkem. Veřejnost mě nenávidí a já jí to nemohu zazlívát. Věřím tomu, co je v médiích,“ řekl podle serveru Novinky.cz soudu před vynesemím rozsudku. Soudce Lamonta opakovaně obvinil z podjatosti.

Rozsudek měl být původně vyneseno už v pondělí, soudní jednání bylo ale odloženo kvůli anonymní výhrůžce bombou. Oddálit se jej Krejčíř snažil také v úterý, a to apelem na svůj zdravotní stav. Jeho fyzické i duševní zdraví údajně během pobytu ve vězení znatelně chýtralo, prý trpěl depresemi, další podrobnosti ovšem nesdělil a odkázal na své ošetřující lékaře a spis. Jeho požadavek na povolání lékařky, psychiatřky a psychologky byl zamítnut. U soudu si stěžoval mimo jiné na to, že neměl

možnost spojit se se svým právníkem. Správa věznic Zonderwater mu to odepřela, protože na přípravu a zajištění právníka měl několik měsíců.

Trestně stíhaný je Radovan Krejčíř také v Česku. V Jihoafrické republice má ale kvůli nevyřešenému azylovému řízení status uprchlíka, což jeho vydání komplikuje. V roce 2005 utekl na Seychely, do JAR pak o dva roky později. V ČR čelí mimo jiné obvinění z pokusu o vydírání, odsouzen je za daňové úniky a vyvedení stomilionového majetku z Technology Leasing.

Ekonomika

Stručně z ekonomiky

* Česká obchodní inspekce pokutovala firmu Astena Group doposud rekordní částkou dva miliony korun, informoval iDnes.cz 24. února. Pokutu jí udělila za nekalé praktiky, konkrétně za klamavé předváděcí akce mířené na seniory. Společnost je nalákala na falešný příslib soustěže o 100 tisíc Kč, načež se jim pokusila prodat vouchery za ceny v řádu tisíců korun, které měly být směnitelné za libovolné zboží. Firmě teď kromě finanční pokuty také hrozí odebrání živnostenské licence.

* Zdeněk Bakala se podle serveru Aktuálně.cz 24. února definitivně zbavil podílu v dlouhodobě problémové těžební společnosti NWR, která je vlastníkem Ostravsko-karvinských dolů. Novým vlastníkem se stala britská investiční skupina Ad Hoc Group. Kromě Bakaly z firmy také odchází investiční bankéř Charles Harman a podnikatel Petr Kadas. NWR v roce 2015 prohloubila svou ztrátu na šest miliard korun, což je circa desetkrát více než v

předchozím roce. Kvůli hrozbě uzavření Dolu Paskov odboráři vyhlásili stávkovou pohotovost.

* Evropská unie 23. února oficiálně zmírnila svou rok plánovanou regulaci bank. ČNB se podařilo vyjednat několik ústupků v koalici s VB, Švédskem a dalšími zeměmi, tudíž se české banky nejspíše vyhnou nutnosti zdvojnásobit svůj kapitál nebo vydat speciální obligace, napsal server iHned.cz.

Kurzovní lístek

1. 3. 2016 (střed)

EUR, 1	27.055
Kanada, 1	18.402
USA, 1	24.879

Kultura

Galerie Tančící dům vystavuje životní dílo

kreslíře Vladimíra Jiráňka

Postavičky Pata s Matem a Boba s Bobkem zaplnily tři patra architektonicky unikátní pražské Galerie Tančící dům. Dohromady na tři sta originálů z různých období i odvětví Jiráňkovy tvorby přináší ucelený náhled na jeho dílo i život, dokončený roku 2012.

Výstava potrvá do června a uskutečnila se díky spolupráci s kreslířovým bratrem Miroslavem, který slavnostní zahájení v pondělí 22. února doprovodil krátkým vyprávěním o tom, jak se z bílých králíků Vaška a Frantika chovaných jejich matkou stalo proslulé duo Boba a toho, kterému se z vyhrátého klobouku nikdy nechce. O realizaci se také zasloužil Jiráňkův kolega a následovník Alex Dowis, který umělcův osobitý styl „nosatých“ postavček poslední roky alternoval, mimo jiné i v roli maskotů mistrovství světa v ledním hokeji 2015.

Suterénní prostory galerie hostí dětskou část výstavy s

možností vyzkoušet si technologii Light Artu, tedy kresby světelným paprskem na interaktivní tabuli. Kromě Boba s Bobkem a Pata s Matem je na výstavě nesoucí strohý název Vladimír Jiránek: Včera a dnes k vidění i množství kreslených vtipů a komiksů, které vycházely například v periodikách Dikobraz, Mladá fronta, Lidové noviny nebo Reflex. Vedle dětského oddělení tak může návštěvník narazit i na kreslené vtipy pro dospělé, nebo třeba na surové skeče, které autor načrtl na papírové ubrousky.

V Praze odstartovala tradiční matějská pouť

V sobotu 20. února začal na holešovickém Výstavišti už třiapadesátý ročník tradiční jarní akce. Slavnostní zahájení doprovodil ohňostroj, odpalovaný z Křížíkovy fontány. Nejznámější pouť návštěvníkům nabízí přibližně 120 atrakcí, které se do Holešovic sjely z Česka, Nizozemska, Německa a dalších zemí. Na oficiálních stránkách matějské to uvádí organizátor akce, společnost Kočka, s.r.o.

Přibližně třetina atrakcí je určena dětem – ty nejmenší si mohou užít autíčka, řetízkové a hydraulické kolotoče, vláčky nebo nafukovací skákadla. Letošní novinkou jsou dětské tanky, jakási obdoba terénních čtyřkolek. Nechybí ani tradiční atrakce, jako jsou staročeská lochneska, střelnice či horská dráha a ruské kolo. Starší návštěvníci se mohou těšit na nizozemský lunapark, kde si lze vyzkoušet například volný pád z výšky 90 metrů.

Právě adrenalinové atrakce ale návštěvníkům v den zahájení matějské znepríjemňovalo deštivé počasí. Ve vý-

šce několika desítek metrů je totiž mnohem chladnější než při zemi. Organizátoři se ale nebojí, že by se letos pouť nevyvedla. „Do 17. dubna, kdy pouť oficiálně končí, je času dost a lidé, kteří přijít chtějí, si na ni čas udělají,“ řekl ČTK jednatel České asociace majitelů lunaparků, cirkusů a stánkového prodeje PALMA Jan Kočka. I letos bude součástí pouti Den pro postižené děti, 14. března budou mít vstup na veškeré atrakce zdarma.

Pouť bude otevřena každý den kromě pondělí, ve všední dny od 13:00 do 21:00 hodin. Vstupné stojí deset korun. O víkendech bude pouť otevřena od 10:00 do 22:00, víkendové vstupné stojí 25 korun. Děti do 120 centimetrů výšky mají tradičně vstup zdarma.

Matějská pout je zaznamenávána už od roku 1595, v areálu holešovického Výstaviště se koná od roku 1963. Je první jarní poutí v Praze a oslavuje svátek sv. Matěje, který připadá na 24. února - podle starého kalendáře (v současném církevním kalendáři svátek sv. Matěje, který ve sboru 12 apoštolů nahradil zrádného Jidáše, se slaví 14. května - pozn.redakce).

Festival Jeden svět upozorní na současné problémy Evropy

Největší světovou přehlídku dokumentárních filmů o lidských právech hostí od 7. do 16. března Praha. Již 18. ročník festivalu Jeden svět, který pořádá společnost Člověk v tísni, se zaměří na dvě nejpalčivější otázky dnešní Evropy – migraci a situaci na Ukrajině. K vidění bude 123 filmů ve 12 kategoriích, jejichž hlavním tématem je hledání domova.

Pořadatelé vybrali jako zahajovací snímek belgický dokument s názvem Žádný člověk není ostrov sám pro sebe, který se zároveň představí v mezinárodní premiéře. „Dokumenty v kategorii Hledání domova reflektují evropskou společnost, která se kvůli přílivu běženců názorově polarizuje. V debatě o migraci se ztrácí naše skutečné hodnoty jako otevřenost nebo solidarita,“ komentuje ředitelka festivalu Hana Kulhánková.

Další kategorie se představí pod názvem Neklidná Ukrajina. Na konflikt pohlíží jak z ruské (dokument Olegova volba), tak z ukrajinské strany (Jak jsme se stali válečnými dobrovolníky).

Porušování práv ve světě se věnuje kategorie Máte právo vědět. V rámci projekce svého snímku Hooligan Sparrow přiletí do Prahy jeho režisérka Nanfu Wang, která se natočením tohoto dokumentu stala ve své zemi disidentkou. Tato mladá aktivistka upozornila na hrubé porušování práv žen tolerované čínským režimem.

Kategorie Panorama uvede drama Země kartelů. Snímek nominovaný na Oscara popisuje zákulisí krvavých bojů s mexickými drogovými gangy. Účast na festivalu přislíbila také rapperka Sonita Alizada, protagonistka stejnojmenného filmu. Vítězný snímek festivalu Sundance 2016 popisuje její útěk před Talibanem do Íránu a její boj proti domluvenému sňatku pomocí sociálních médií.

Kromě zahraniční tvorby mohou návštěvníci zhlédnout i dokumenty domácích autorů v kategorii Český pohled. Oproti předešlým ročníkům přinese ten letošní mnoho inovací. Ať už se jedná o interaktivní projekty nebo te-

matické workshopy. Nově se také festival pokusí snížit ekologický dopad na životní prostředí zajištěním čistě vegetariánského občerstvení a připravenou hromadnou dopravou. Po Praze se festival přesune do dalších 32 měst v Česku a také do Bruselu.

Zemřel Zdeněk Marat. Autor hitu To se nikdo nedoví nebo hudby k filmovým Básníkům

Ve věku 85 zemřel v neděli 21. února 2016 hudební skladatel a dirigent Zdeněk Marat. Je podepsán pod více než 450 písněmi z oblasti populární hudby, mezi jeho největší hity patří například duet Heleny Vondráčkové a Waldemara Matušky To se nikdo nedoví nebo Přejdi Jordán, či Tam, kde šumí proud. Vytvořil také mnoho hudebně dramatických děl pro film a televizi. Výrazného ohlasu dosáhl andersenovským muzikálem Pohádka mého života (1982), pro televizi vytvořil například muzikál Miliónová bankovka podle námětu Marka Twaina (1988). Z celovečerní filmové tvorby je významná zejména spolupráce s Dušanem Kleinem: například Sázka na třináctku (1977), Jak svět přichází o básníky (1981) a Jak básníci přicházejí o iluze (1984).

Česká pohádka Řachanda je označována za "pohádkové dno". Přesto se o víkendu stala jedničkou kin

Česká pohádka režisérky Marty Ferencové Řachanda o rozmazlené princezně a dvou kamarádech, kteří se vždy nežijí poctivě, je v čele víkendové návštěvnosti tuzemských kin. O posledním únorovém víkendu, kdy se poprvé v kinech promítala ji ve 152 kinech vidělo přes 63 tisíc malých i velkých divá-

ků, kteří v pokladnách nechali přibližně 7,7 milionu korun, sdělila Unie filmových distributorů.

Sport

České naděje se vrátily z Lillehammeru s pěti medailemi

V neděli 21. února skončil v norském Lillehammeru II. zimní olympijské hry mládeže. Mezi více než tisícovkou sportovců startovalo i 43 českých talentů.

Hned dvě stříbrné medaile získal krasobruslařský pár Anna Dušková a Martin Bičař, první v soutěži sportovních dvojic a druhou v ne tradiční soutěži mezinárodních týmů. V týmu „Future“ se spojili s bruslaři z Francie Ukrajiny a Lotyšska. Bronz vybojovali skikrosarka Klára Kašparová a sruženář Ondřej Pažout. Poslední den olympiády se hrálo očekávané finále mezi dívčími hokeyovými týmy. České reprezentantky v něm podlehly silnějšímu Švédsku a domů odjely se stříbrnými medailemi. Přesto byla jejich účast na hrách velmi úspěšná a švédský tým byl jediným na turnaji, který Česky dokázal porazit.

Spokojeni odjíždí i Barbora Havlíčková, která se v běhu na lyžích umístila na 7. místě a sjezdář Jan Zabystřan, který k 6. umístění v kombinaci přidal ještě 8. místo v obřím slalomu. Rychlobruslařce Natálie Kerchbaummayr chyběla na trati na 1 500 metrů jen pár setin vteřiny na bronzovou pozici.

V roce 2012, na historicky první zimní olympiádě mládeže v Innsbrucku, získala česká reprezentace medaile dvě. V roce 2020 budou mladí sportovci soutěžit v Lausanne.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Cesta papeže Františka do Mexika

Ve dnech 12.-18. února 2016 uskutečnil papež František svoji 11 zahraniční cestu, která tentokrát vedla do Mexika.

Cesta začala již na Kubě

V pátek 12. února 2016 došlo k historické schůzce hlav katolické a pravoslavné církve. Papež František a moskevský patriarcha Kirill se sešli v budově havanského letiště. Po více než dvouhodinovém soukromém rozhovoru oba podepsali společné prohlášení zdůrazňující společné aspekty obou církví. Hovoří se v něm o pronásledování křesťanů na Blízkém východě, o náboženské svobodě a křesťanských kořenech Evropy, o rodině a účtě k životu, o chudobě a uprchlících, o smíření mezi řeckokatolíky a pravoslavnými, o politické a sociální situaci na Ukrajině, a především je zde vyjádřena lítost nad ztrátou jednoty mezi katolíky a ruskými pravoslavnými křesťany a výzva k obnově jednoty. Plné znění Společného prohlášení papeže Františka a patriarchy Moskvy a celé Rusi Kirilla naleznete na <http://radiovaticana.cz>

Po schůzce s patriarchou papež pokračoval na cestě do Mexika.

Moskevský patriarcha Kirill a papež František

Guadalupe

Do hlavního města Mexika dorazil papež v pátek večer. Po krátkém setkání s prezidentem Enriquem Peñá Nietem nastoupil Svátý otec devatenáctikilometrovou cestu v papamobilu do sídla apoštolské nunciatury.

V sobotu 13. února se papež setkal s místními autoritami a zhruba sto dvaceti mexickými biskupy. Vrcholem dne byla návštěva poutního místa, kde se nachází obraz Panny Marie Guadalupské. Sto sedmdesát centimetrový obraz, který se v 16. století zázračně objevil na plášti místního obyvatele, znázorňuje Matku Boží uctívanou v celé Americe. Bazilika je nejnavštěvovanějším katolickým poutním místem na světě. Ročně ji navštíví 20 milionů věřících.

Papež v Guadalupe sloužil mši svatou, které se zúčastnilo asi 50 tisíc věřících. Potom papež před milostným obrazem strávil o samotě v tichosti více než dvacet minut. Zde se díval na zázračné vyobrazení Matky Boží, nebo lépe – jak sám říká – přebýval pod

Svatý otec rozjímá před obrazem Guadalupské Panny Marie

jejím pohledem. „*Hodně jsem přemýšlel nad tajemstvím tohoto pohledu,*“ prohlásil papež tentýž den před mexickými biskupy. „*Především nás učí, že jediná síla schopná získat srdce lidí je Boží něha. To, co okouzlí a přivábí, co obloží a zvítězí, co otevře a rozváže z pout, není síla nástrojů nebo tvrdost zákona, nýbrž všemohoucí slabost Boží lásky, která je neodolatelnou silou díky své lahodnosti a neodvolatelnému slibu jeho milosrdenství,*“ řekl František. Mariin pohled však svědčí i o jiné skutečnosti. Domořodý indián Juan Diego, kterému se v roce 1531 zjevila, několikrát Panně Marii, opakoval, že není způsobilý pro úkol, který mu svěřila, neboť byl nevzdělaný. Matka Boží mu však pokaždé potvrdila, že právě on bude jejím poslem. Podle Františka proto při vytváření Božího díla nemůže zůstat nikdo venku: „*Všichni jsou nezbytní, zvláště ti, kteří se normálně nepočítají, protože nejsou na „potřebné úrovni“ nebo „nemají potřebný kapitál“.* Svatyní Boha je život Jeho dětí, všech a za všech okolností.“ Vnější chudí lidé jsou pak obrazem a připomínkou vnitřní chudoby, která je potřebná pro život věřících. „*Před Bohem může člověk zůstat pouze pokud je maličkým, sirotkem, žebrákem. Hlavní postavou dějin spásy je žebrák.*“ řekl papež také před mexickými biskupy. Panna Maria Guadalupská pak podle papeže zve věřící, aby byli jejími posly a doprovázeli druhé, „*utírali slzy*“, pomáhali „*věznům*“, odpouštěli „*těm, kdo ti ublížili*“, těšili smutné, měli trpělivost s ostatními. Tedy praktikovali skutky milosrdenství.

Chvilu, které František strávil v Mexiku před obrazem Panny Marie Guadalupské, jsou „*srdcem této cesty*“, jak řekl papežův poradce P. Antonio Spadaro. Stýkají se zde však i témata jako Boží něha, milosrdenství, důraz na trpící a utiskované, chudobu před Bohem: témata, která jsou srdcem celého pontifikátu. Již několik dní před začátkem cesty se papež svěřil, že kdykoliv cítí úzkost nebo obavy, obrací se k Panně Marii Guadalupské. A dodal, že chce „*vzít*“ slova Matky Boží, aby skrze ni lidem řekl: „*Nebojte se vyjít ven, neboj se, můj synu, moje dcero. Nejsem snad já, tvoje matka?*“

Mše v Ecatepecu a dětská onkologická nemocnice

František je již třetím papežem, který navštívil největší středoamerickou zemi. Pětkrát vkročil na mexickou půdu Jan Pavel II., jednou pak Benedikt XVI. Papež František si přál navštívit jiná místa než jeho předchůdci. V neděli 14. února tedy zavítal do do Ecatepecu, metropole s půldruhým milionem obyvatel ve spolkovém státě Mexiko. Je vzdálená zhruba 30 km od hlavního města, se kterým ji spojuje metro pro řadu obyvatel, kteří tam dojíždějí za prací. Svatý otec zde na volném předměstském prostranství, kde bylo přibližně půl milionu lidí, slavil mši svatou z první postní neděle. Účastnily se jí četné rodiny a mnoho angažovaných laiků.

Odpoledne navštívil v Ciudad de México onkologickou dětskou nemocnici. Klinika založená roku 1943 má dnes 27 specializovaných oddělení a přijímá malé pacienty s těžkou diagnózou z celé země. Nemocnice je bezplatná, a tedy přístupná také pro nemocné děti z chudých rodin. Ročně přijímá 255 tisíc pacientů, to znamená v průměru 800 dětí denně. Na klinice se provádějí komplikované operace mozku a srdce i transplantace orgánů. Děti z nejbudších oblastí Mexika tvoří 95% pacientů. Svatý otec po promluvě a požehnání pacientům a lékařům navštívil – bez přítomnosti kamer – také uzavřené lůžkové oddělení kliniky. Na závěr návštěvy řekl: Důležité je léčit nejen léky, ale také pomocí „terapie lásky“.

Setkání s indiány a rodinami

V pondělí 15. února se papež přesunul na jih země do nejbudšího mexického státu Chiapas, kde sloužil mši svatou pro potomky starých Mayů v městě San Cristobal de las Casas, pojmenované po dominikánském misionáři Bartoloměm de las Casas. Na místním sportovním stadionu se shromáždilo zhruba 100 tisíc věřících, převážně zástupců domorodých společenství. Tomu odpovídala také liturgie, která se částečně slavila v jazycích tzeltal, chol a tzotzil, a její součástí byl rovněž rituální tanec chval. V domorodých jazycích se nesl také liturgický zpěv, o který se postaraly dva místní monumentální sbory. Svatý otec uvedl své kázání citací z 19. žalmu v tzotzilštině, tedy jednom z dialektů, kterým hovoří 350 tisíc lidí a do kterého byla vloni přeložena Bible. Během mše svaté papež František zveřejnil dekret, který místní společenství opravňuje k používání domorodých jazyků při liturgii. Ze 120 milionů Mexičanů jich 15 milionů hovoří původními jazyky, kterých je více než šedesát. Ačkoli jsou uznány jako národní jazyky, jejich užití je omezené, a proto většina z nich hrozí zánik.

K večeru se pak papež František v Tuxtla Gutiérrez, hlavním městě Chipas, sešel s rodinami, z nichž některé přednesly svědectví, o svých nelehkých životních situacích. Byli mezi nimi například mladík s fyzickým postižením či svobodná matka, z nichž oba našli útočiště a přijetí v církvi. „Rodina není překonaný model společnosti“ – řekl papež ve své promluvě a v reakci na vyslechnutá svědectví dodal: „Věřím, že to je přesně to, co chce vždy Duch Svatý udělat v našem středu: vložit do nás nové srdce, dát nám důvody, proč dál riskovat, snít a budovat život, který má smysl pro domov, pro rodinu.“

Morelia

V úterý 16. února se papež přesunul do města Morelia, které je známé svými problémy s násilím a obchodem s drogami. František zde slavil dopoledne mši pro kněze, zasvěcené osoby a bohoslovce. Slova papeže Františka: „Naším posláním je říkat celým svým životem Otče náš“ i celá homilie pak skutečně burcovala místní církve z rezignace ke snaze riskovat a měnit věci.

Odpoledne se papež v místní katedrále setkal se 14 rektory mexických univerzit a šestici představitelů různých křesťanských církví a s dětmi, které navštěvují hodiny náboženství.

Papež u kříže na hranici Mexika a USA

Setkání přes hraniční plot

V poslední den cesty, ve čtvrtek 18. února, zamířil papež na hranici se Spojenými státy Americkými. Město Ciudad Juarez, které navštívil, je poznamenané obchodem s drogami a velkým počtem lidí, kteří chtějí přejít hranice.

Nejprve zde papež navštívil středisko CeReSo, v němž je zadržováno na 3 tisíce lidí, kteří mají být začleněni do společnosti. 700 z nich se setkal s papežem v místní kapli. Papež přítomné vyzval k prolomení spirály násilí a delikvence. „Neexistuje místo, kde by nemohlo přijít Boží milosrdenství, neexistuje prostor ani člověk, kterého by se Bůh nemohl dotknout,“ řekl František.

Po setkání s vězni se papež František v papamobilu odebral do Colegio de Bachilleres na vyšší vzdělávací institut, který poskytuje základní formaci pro získání zaměstnání nebo připravuje na další vzdělání. V tamní sportovní hale se setkal s třemi tisíci představiteli „světa práce“, jak podnikateli, tak zaměstnanci. V souvislosti s nucenou migrací papež řekl: „Bůh předloží účet otrokářům našeho času.“

Před mši svatou v Ciudad Juarez, která byla posledním bodem programu cesty do Mexika, papež vystoupil k velkému dřevěnému kříži, který stojí přímo na hranici. Zde požehnal boty migrantů, kteří přišli o život při pokusu o přechod do USA. Následující mše svatá na úmysl smíření se účastnilo v Mexiku 200 tisíc lidí. Na druhé straně hranice se jí účastnilo 20 tisíc lidí, kteří se shromáždili na sportovním stadionu Univerzity El Paso. V homilii připomněl František drama migrantů, kteří podstupují „strašlivou nespravedlnost“. Na cestě bývají zotročováni, zajímáni, vydíráni, stávají se předmětem ochodu s lidmi, umírají. Papež proto vyzval k obrácení srdcí v přístupu vůči migrantům: „Prosme našeho Boha o dar obrácení, o dar slz. Prosme jej, abychom měli otevřené srdce jako lidé v Ninive – vůči jeho výzvě, která se odráží v trpící tváři tolika mužů a žen. Již nikdy více smrt a zneužívání! Je stále čas k změně, stále existuje cesta ven a příležitost, stále je čas prosit o Boží milosrdenství,“ řekl František. K obrácení pomáhají slzy, jak také zopakoval ve svém následném tweetu: „Slzy mohou vytvořit zlom, který je schopný nás otevřít vůči obrácení.“

Na zpáteční cestě z Mexika do Říma měl papež na palubě letadla obvyklou tiskovou konferenci. Mimo jiné při ní ohledně otázky na předvolební kampaň prezidentského kandidáta Donalda Trumpa, který vzhledem k mexické imigrační politice prohlásil, že pokud bude zvolen, postaví na hranicích zeď dlouhou 2500 km a vyhostí 11 milionů nelegálních migrantů. Papež František řekl: „Člověk, ať už odkudkoli, který jen myslí na to, jak stavět zdi a nestavět mosty, není křesťan. To nestojí v evangeliu.“

Podle zpráv České biskupské konference
a Rádia Vatikán

Mons. Tomáš Holub novým plzeňským biskupem

Svatý otec, papež František dne 12. února 2016 přijal abdikaci plzeňského biskupa Mons. Františka Radkovského z důvodu dovršení kanonického věku a jeho nástupcem jmenoval Mons. Tomáše Holuba, současného sekretáře České biskupské konference a děkana vyšehradské kapituly.

Nový pastýř plzeňské diecéze **Mons. ThLic. Tomáš Holub, Th.D.** se narodil 16. srpna 1967 v Jaroměři a vyrůstal v prostředí farnosti v Červeném Kostelci v královéhradecké diecéze. V letech 1985–1989 Tomáš Holub absolvoval základní kurs teologie na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, které si doplnil ročním studiem na Katolické teologické fakultě v Salzburgu (1990–1991) a absolvováním magisterského studia teologie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy roku 1993. Postgraduální studia v oboru morální teologie absolvoval na Papežské lateránské univerzitě v Římě (2007–2008) a v Institut für Theologie und Frieden v Hamburku (studijní pobyty 2005–2008). Doktorát z morální teologie obdržel složením disertační práce na téma Etické aspekty boje proti terorismu ve světě

učení o tzv. spravedlivé válce, kterou obhájil na KTF UK v roce 2008.

Kněžské svěcení Tomáš Holub přijal 28. srpna 1993 v Hradci Králové a do hradecké diecéze náležel až do svého jmenování biskupem v Plzni. Během kaplanské služby ve farnosti Kutná Hora působil i jako spirituál na kutnohorském Církevním gymnáziu sv. Voršily (do 1996). Byl prvním vikářem Vojského vikariátu České republiky (1998–2007) a prvním hlavním kaplanem Armády České republiky (1998–2006), v armádě mu byla propůjčena hodnost plukovníka.

Po ukončení duchovní služby pro armádu byl nejprve jmenován moderátorem kurie (2008) a pak zastával v letech 2008–2010, vedle Mons. Josefa Sochy post druhého paralelního generálního vikáře královéhradecké diecéze. Po jmenování královéhradeckého biskupa Dominika Duky arcibiskupem pražským se stal nejprve jeho osobním poradcem a pak od 1. července 2011 generálním sekretářem České biskupské konference.

Dne 14. srpna 2003 papež Jan Pavel II. Tomáše Holuba jmenoval kaplanem Jeho svatosti. Roku 2006 se stal poradcem ministra obrany pro duchovní službu. Od roku 2011 byl zvoleným děkanem Královské kolegiální kapituly v Praze na Vyšehradě, kde byl od roku 2015 do roku 2016 také farářem při bazilice svatých Petra a Pavla.

Dne 12. února 2016 byl Tomáš Holub papežem Františkem jmenován biskupem plzeňské diecéze s tím, že biskupské svěcení se uskuteční v plzeňské katedrále 30. dubna tohoto roku. Hlavním světitelům bude pražský arcibiskup Dominik Duka, spolusvětiteli jeho předchůdce František Radkovský a řezenský biskup Rudolf Voderholzer.

12. února 2016 ve 12 hodin v poledne se v plzeňské katedrále sv. Bartoloměje se nový biskup Mons. Tomáš Holub sešel s tím stávajícím - Mons. Františkem Radkovským, aby tuto novinu poprvé společně představili veřejnosti.

Plná katedrála kněží a farníků plzeňské diecéze s napětím očekávala, kdo se v

páteční pravé poledne ukáže ve vchodu do katedrály sv. Bartoloměje. Když vstoupil Mons. Tomáš Holub, přivítal ho vřelý potlesk.

Český apoštolský nuncius Mons. Giuseppe Leanza pak všem přítomným nového biskupa představil a poděkoval za sebe i jménem Svatého otce emeritnímu biskupovi Františku Radkovskému, k čemuž se všichni přítomní připojili dlouhým děkovným potleskem ve stoje. Sám otec Radkovský, který je do doby oficiálního předání úřadu jmenován apoštolským administrátorem, přivítal nového biskupa s nadšením a vyzval všechny k modlitbě za svého nástupce.

Tomáš Holub pak sám, poprvé v roli biskupa, promluvil. Připomněl čtení z minulého týdne, v němž Šalamoun vyjadřuje „obrovské rozechvění“ z nástupu na královský trůn po svém otci Davidovi, tak velkém muži. „Podobné rozechvění teď cítím i já,“ řekl T. Holub. Taktéž vyzdvihl radost ze všech setkání, které ho v jeho nové funkci čekají.

I primátor města Martin Zrzavecký osobně přivítal nového biskupa: „Velmi se těším na úzkou spolupráci a jsme připraveni vás podpořit.“

Na závěr biskup Tomáš Holub poprosil svého patrona sv. Tomáše, aby byl i on schopen se otevřeně Krista ptát, když si nebude vědět rady a aby byl schopen i v novém postavení pokorně vyznat „Pán můj a Bůh můj“.

Podle zpráv České biskupské konference

Přivítání nového biskupa v plzeňské katedrále

„Amen, pravím vám:
Cokoli jste udělali pro jednoho
z těch nejposlednějších mých bratří,
pro mne jste udělali.“
(Mat 25, 40)

***Ve středu 24. února 2016 ukončil své pozemské putování
a odešel, aby co svět dát nemůže, přijal z rukou svého Pána
jeho věrný služebník***

Mons. Pavel Kučera,

papežský prelát a kanovník pražské metropolitní kapituly

Narodil se 27. května 1932 v Praze, po maturitě na střední škole začal pracovat jako dělník v továrně, později na stavbě, tajně se přitom připravoval na kněžství. V listopadu 1962 byl vysvěcen na jáhna, a když se mu podařilo dostat se do zahraničí, dokončil v Itálii svou teologickou formaci, v roce 1965 přijal v diecézi Augsburg kněžské svěcení a byl uvolněn pro pastorační práci mezi krajany, kteří z různých důvodů museli opustit Československo. Od roku 1967 sídlil nedaleko Norimberku, poblíž utečeneckého tábora v Zirndorfu, a poskytoval pomoc hmotnou, často i finanční, především však psychickou a duchovní všem, kdo potřebovali. Velmi aktivně též pracoval pro České náboženské středisko a poutní dům Velehrad v Římě a v posledních pěti letech až do října roku 2015 byl jeho předsedou.

Papež Jan Pavel II. mu v roce 1987 udělil titul Monsignore a v roce 1992 ho jmenoval čestným papežským prelátem. V letech 1991–2006 pracoval z pověření biskupské konference v Německu jako delegát pro duchovní správu krajanů. Přestože v té době už mohl znovu navazovat častější kontakty s domovem svého mládí a prezident ČR v roce 2000 ocenil jeho záslužnou činnost udělením Medaile za zásluhy II. stupně, když dosáhl důchodového věku, zatoužil vrátit se domů.

V roce 2007 byl jmenován kanovníkem pražské metropolitní kapituly, a když dosáhl 80. roku svého věku, udělil mu v roce 2012 pražský arcibiskup „za zásluhy v boji za svobodu a proti totalitě během exilu a za jeho mimořádně účinnou humanitární pomoc uprchlíkům“ stříbrnou Svatovojtěšskou medaili Arcibiskupství pražského a v následujícím roce 2013 zlatou Pamětní medaili svatých Cyrila a Metoděje.

Vážné onemocnění se závěrečným devíti měsíčním upoutáním na lůžko mu poskytlo příležitost připravovat se na setkání s tím, v jehož službě setrval 50 let svého kněžského života, a se svými přáteli z mládí, které se mu po víc než půl století trvajícím nepřítomnosti nepodařilo zastihnout, protože ho už předešli na věčnost.

Za celý jeho život a za to, co se mu s Boží pomocí podařilo vykonat,
jsme poděkovali při mši svaté v pražské katedrále
ve středu 2. března 2016, ve 12.30 hod.,
a potom ho
ve 14.30 hod. na břevnovském hřbitově v Praze 6
bylo uloženo jeho tělo do hrobu metropolitní kapituly,
kde bude očekávat den slavného vzkříšení.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu ve svých modlitbách.

**Pražská metropolitní kapitula
a společenství kněží pražské arcidiecéze.**

Srdečně Vás zveme na Duchovní cvičení,

která povede Fr. Patrik Hakoš ze Slovenska

v České misii 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513 ve dnech 11. – 13. března 2016

KURZ FILIP

Osobní setkání s Ježíšem Kristem, který promění a uzdraví Tvůj život.

„Až na vás sestoupí Duch svatý dostanete sílu a budete mými svědky až na konec světa.“ (Skut 1, 8)

Co zakusíš?

Pokoj, který svět a materiální věci nemohou dát.

Novou vizi pro Tvůj život.

Duchovní a fyzické uzdravení.

Co je to?

Vyučování o plánu Božím pro Tvůj život.

Čas modlitby, kde zakusíš, že Ježíš je živý Pán Tvého života v Jeho plné moci.

Je to jedinečná zkušenost lásky Otce, který Tě nikdy neopustí a

poslal kvůli Tobě svého jediného milovaného Syna Ježíše Krista.

Setkáš se s tím, který je řešení všech Tvých problémů a ne jen to, on Ti dává v plnosti a bez míry svého Svatého Ducha.

On Tě povede v novém dobrodružném životě plném vztahů spolu s Tvými bratry a sestrami.

Pro koho je tento kurz?

Pro toho, kdo chce žít nový život plný Ducha Svatého.

Pro toho, kdo chce obnovit vztah lásky s Ježíšem v životě v hojnosti.

Pro toho, kdo chce mít novou vizi vlastní budoucnosti.

Pro toho, kdo chce aktivně odpovědět na výzvu II. Vatikánského kocilu, na výzvu Jana Pavla II. k Nové evangelizaci a na výzvu současného papeže Františka.

Program:

Pátek 11. března

5.30 pm – Křížová cesta

6.00 pm – Mše svatá

6.45 pm – Úvodní představení duchovní obnovy

Po promluvě možnost svaté zpovědi

Sobota 12. března

9.00 am – Společná modlitba

9.15 am – Úvod: Jáhen Filip a komorník Etiopské královny

10.00 am – 1. Téma: Láska Boha otce

11.00 am – 2. Téma: Hřích

12.30 pm – společný oběd

1.45 pm – Animace: Modlitba

2.00 pm – 3. Téma: Spása

3.15 pm – Animace: Modlitba

3.30 pm – 4. Téma: Víra a obrácení

4.45 pm – 5. Téma: Duch svatý

6.00 pm – Závěr

6.30 pm – Mše svatá

O přestávkách mezi promluvami možnost svaté zpovědi

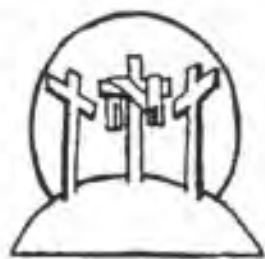
Neděle 13. března

10.00 am – Závěrečné téma: Společenství

10.30 am – Mše svatá

11.30 am – Modlitby za uzdravení a osvobození

12.30 pm – společný oběd a beseda s Otcem Patrikem

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 19. března 2016 - 6.30 hod. večer

Neděle 20. března 2016 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše
Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 24. března 2016 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svatě společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 25. března 2016

3.00 hod. odpoledne - Pobožnost Křížové cesty

7.30 hod. večer - Památka umučení Páně

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 26. března 2016 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého
Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů,
křestní slavnost a biřmování, mše svatá zakončená slavnostním požehnáním,
chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční

Neděle 27. března 2016 - 10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podává: Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

6227 W. CERMAK RD., BERWYN, IL 60402

Po více jak 100 letech služby krajanům

UKONČIL ZAČÁTKEM ROKU 2016

SVOJI ČINNOST

Veškeré závazky přebírá

Funeral Home

Linhart & Sons

6820 W. CERMAK RD., BERWYN, IL 60402

Tel. 708 – 749 2255 Fax: 708 – 749 4309

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hezké hudby
a zpráv z naší české komunity

na rádiové stanici WCEV 1450 AM

každou neděli od 9 do 10 hodin dopoledne

a na Internetu www.wcev1450.com

Vlasta Kučerová

Telefon: 773 - 751 8022

E-mail: Vlasta@czechoslovakradio.com

Czech voice of Cleveland České rádio v Clevelandu

28. února 2016 ukončilo prozatím své vysílání

Joe Kocab

Při odchodu na odpočinek

Děkuje posluchačům za pozornost.

Hledáme nového redaktora a hlasatele českého vysílání

Volejte: Paul Burik 440 – 934 4420

nebo e-mail: paulb54@centurytel.net

ALLELUIA !

**HAPPY
EASTER !**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service*

Úmrtní oznámení

*S hlubokým zármutkem a bolestí v srdci
oznamujeme všem přátelům a známým,
že si Bůh povolal na věčnost
našeho jediného syna*

Edwarda Vedrala

**Skonal tiše smířen s Pánem Bohem
29. ledna 2016 ve věku 63 let
po mnohaletém boji s rakovinou.**

Narodil se v Chicagu 21. září 1952.
Graduoval na St. Ignatius High School,
pak studoval na Illinois University.
Postupně byl zaměstnán jako návrhář a
konstruktér železných zábradlí u dvou firem,
než si založil vlastní firmu EDV Corp.
Od malička se aktivně angažoval ve zdejších
exulantských a krajanských spolcích:
navštěvoval Českou katolickou školu,
byl činný v Moravské kulturní společnosti,
za kterou mimo jiné po řadu let dělal Mikuláše
v krajanském domově pro seniory, rovněž v Besedě.

Rozloučili jsme se s ním v místě jeho bydliště
v pohřebním ústavu Malone v Geneva, IL
v pondělí 1. února 2016.

**Mše svatá za spásu jeho duše bude sloužena
v neděli 6. března 2016 ve 2.00 hodiny odpoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.**

Po mši svaté bude
malé vzpomínkové posezení v Klubu misie.

*Děkujeme všem,
kdo si na něho vzpomenete v modlitbě s námi.*

**Trudy Vedral, manželka s její dcerou Viktorií
Eduard a Alice Vedralovi, rodiče
Alice, Marie, Ludmila, Pavlína,
Blanka, Albína a Dana, sestry
a ostatní truchlící pozůstalí z kruhu rodiny,
příbuzných a přátel v USA a v České republice**

Zdeněk Svěrák oslaví 80. narozeniny s "novou" Obecnou školou. Promítat se bude i v Chicagu.

Zdeněk Svěrák, známý český filmový režisér,
scénarista a herec, oslaví 28. března osmdesátiny a
společně s jeho jubileem bude k vidění
remasterovaná verze Obecné školy od Austrálie
až po USA. Film uvidí diváci ve více než 100 kinech
po celém světě, jen v Česku se připojilo na
60 biografů, ale film poběží například v Argentíně,
Austrálii, Spojených státech, Izraeli nebo na Bali.

**K oslavám 80. narozenin Zdeňka Svěráka
se připojí i česká komunita v Chicagu.**

V kinosále Olympic Theater

na Čermák Rd. v Ciceru (bývalý Sokol Slávský)
2137 S. Lombard Ave.
Cicero, IL 60804

Se bude promítat film OBECNÁ ŠKOLA

v českém znění s anglickými podtitulky

**na Velikonoční neděli
27. března 2016 v 6.00 večer**

On line tickets \$ 10,- u dveří \$ 12,-

CZECHSCHOOLCHICAGO.ORG - 773 - 543 9255

***Srdečně zveme širokou českou
i americkou veřejnost***

Akci pořádá Česká škola TGM v Ciceru a další české
organizace. Film představí pan Miloš Stehlík, majitel
významného kina Facets a český konzul Bořek Lizec.

Od Pražského výboru Sesterských měst bude malá
recepce. Děti ze školy TGM před promítáním zazpívají
několik Svěrákových písniček... a možná se i objeví
v ČT, neboť Chicago celou akci zahajuje - zde proběhne
v neděli 27.3. večer, zatímco v Čechách a na Slovensku
a ve spoustě dalších zemí až na Velikonoční pondělí 28.3.

Celá akce má i svou FB stránku,

<https://www.facebook.com/ObecnaSkolaZdenkovi/?fref=ts>

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Vás srdečně zve na
POMLÁZKOVOU ZÁBAVU
& KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli

27. března 2016

od 12:00 do 7:00 večer

K tanci a poslechu hraje od 3:00 odpoledne

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

K obědu bude smažený řízek s bramborovým salátem.

K občerstvení další dobrá jídla a domácí pečivo.

Vstup \$ 14,-

*Každý za to dostane v hodnotě \$ 10,- poukázky na úhradu občerstvení
a pamětní skleničku na víno.*

Při této akci proběhne již tradiční

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České misii.

První místa v kategorii bílých a červených vín budou odměněna hodnotnými cenami.

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Jsme právě v poločase Postní doby

Zkusme ještě dohonit, co jsme zatím zanedbali !

PŮST V 21. STOLETÍ:

Dny bez Facebooku či cigaret

Půst nemusí být jen archaickým pozůstatkem dob minulých. Není jen synonymem hladovění nebo vyškrtnutí masa z jídelníčku. Mnoho lidí si jej s modernizací společnosti aktualizuje.

Mnozí - na čas, někdy dokonce trvale - odloží své návyky, jako je kouření, konzumace sladkostí nebo alkoholu. Ku příkladu tabák je neřest, kterou si lidé odřikali už od nepaměti. V rodině Ludmily Š. se traduje, že pradědeček Ferdinand, vášnivý kuřák, v postu pravidelně pověsil fajfku na hřebík. Zabafal si prý až na Velikonoční neděli při cestě z kostela. Více než sto let po něm tak činí i student ekonomie Josef Š. (19): „Během půstu jsem se rozhodl nekouřit. Jestliže si místo odřeknuté činnosti máme vzpomenout na Boha, tak jsem zjistil, že si ho připomínám docela často.“

TECHNOLOGICKÝ PŮST:

Vypnout televizi, odložit smartphone...

Člověk třetího tisíciletí si mnohdy odřiká užívání některých moderních technologií, zejména v oblasti zábavy, trávení volného času či komunikace. Na několik týdnů opouští Facebook či Twitter, vypíná televizi, přestává „pařit“ počítačové hry, omezuje svůj pobyt na internetu nebo na čas odkládá svůj chytrý telefon. Nebo upřednostní hromadnou dopravu před jízdou autem.

V postní době věřící omezují zábavu a naopak více podporují různé charitativní projekty - penězi, svým časem i osobním nasazením.

Půst drží často celé skupiny. Například početná rodina Ondřeje H. se nedívá celý půst na televizi. V rodině jeho bratra se zase kromě neděle vaří celý týden bezmasá jídla. Předsevzetí má i celá třída katechetky Marie M. (58): „Převzala jsem dobrovolně nezvladatelné žáky. Máme společně konkrétní cíl: chránit svoje maminky před vlastním zlobením. Tedy neustále přemýšlet, co dělat, aby se nemusely rozčilit.“

PŘEDSEVZETÍ:

Osobní rozvoj

Právě v postní době se také mnozí snaží udělat něco pro osobní rozvoj a prohloubit duchovní život. Dávají si závazky, jak se stát lepším člověkem. „Snažím se pracovat na sobě, svých vrtoších, být ohleduplnější a chápavější k ostatním,“ uvádí Roman B. (29).

Existují i lidé, kteří (i bez návaznosti na církev) zůstanou dobrovolně celoročně třeba jeden den v týdnu o hladu. Vysokoškolský pedagog Zdeněk B. (31) vysvětluje: „Půst držím z důvodů zdravotních a duchovních. Myslím, že prospívá tělu, které se pročistí, a zároveň duchu, protože se jím posiluje vůle a připomíná fenomén hladu, který z našich pohodlných životů zmizel. Půst je dobrovolný prožitek chybění, touhy po naplnění, a může být paradoxně posilou.“

Co si Češi odřikají v postní době?

Odložil jsem na pár týdnů chytrý telefon. Vytáhl jsem starou „cihlu“, přehodil simku a používám ji. (Jirka Š., 17 let)

Už několik desítek let v postě ani v adventu nepiju kávu ani alkohol. První kafe si uvařím až na Štědrý den a Velikonoční neděli. (Anna K., 67 let)

Moje manželka Monika mi v postě každý den vymyslí nějaké milé překvapení. (Jan M., 34 let)

Ačkoliv jsem gurmánka, zakázala jsem si celý půst uzené a řízky, na kterých „ujíždím“. (Martina K., 50 let)

Umiňuju si, že nebudu ve středu a v pátek jíst maso. A že nebudu jíst čokoládu. Letos jsem si ale už trochu polevila. Snažím se o to víc modlit. (Miloslava K., 92 let)

Tentokrát jsem postní dobu pojal jinak. Jakmile mám příležitost vykonat něco pro druhého, nebo si něco odřict, snažím se to udělat. Je to pro mě mnohem náročnější, zato přínosnější než naplánovaný postní závazek. (Jakub S., 23 let)

S kolegyní Hanou jsme si daly předsevzetí, že nebudeme doma ječet a rozčilovat se. Moc nám to ale nejde. (Dana L., 49 let)

Vloni jsem si odřekl počítač. A opravdu jsem to vydržel. (Petr G., 17 let)

Jako sebezápor chci vstát každé ráno hned „napoprvé“. (Pěta M., 14 let)

Připravila Marie Štěpánová
Česká republika

Josef Kocáb odchází z Českého rádia v Clevelandu

**Každou neděli od 3 do 5 hodin odpoledne
na rozhlasových vlnách WHKW 1220 AM
o výkonu 50,000 Wattů poslouchalo přes 80,000 posluchačů
jeho české rozhlasové pořady**

České rádio v Clevelandu

Lubomír Hromádka uprostřed blahopřeje Josefu Kocábovi po pravici
a Václavu Hyvnarovi po levici k jejich úspěšnému českému vysílání.

7.prosinec 1967 byl pro nás Čechy v Clevelandu skutečně památný. Josef Kocáb a Václav Hyvnar se nám představili „na vlnách éteru“ s českým rozhlasovým vysíláním. Poprvé zahráli naše oblíbené písně a úvodní slovo česky měl Václav Hyvnar a anglicky Josef Kocáb. Od té doby jsme pak pořady pro naše krajanů mohli poslouchat každou neděli na stanici Hlas českého Clevelandu – Czech Voice of Cleveland. Václav Hyvnar také seznamoval posluchače v Clevelandu a okolí s českými dějinami a Joseph Kocáb zase hlásil anglicky „Co, kde a jak“ se děje nejenom u nás, ale v celém světě. A při tom hráli krásnou hudbu a to nejenom „lidovky“, ale při vzácných příležitostech i hudbu klasickou.

Vysílali společně až do smrti Václava Hyvnara, kdy Václav, právě na Velký pátek dne 13. dubna 2001, byl neočekávaně Bohem povolán na věčnost. Veliká skupina clevelandských krajanů společně s U.S. senátorem Georgem V. Voinovichem a bývalým clevelandským Mayorem Ralphem Perkem doprovodila Václava Hyvnara na jeho poslední cestě.

Od té doby Josef Kocáb vysílá „Hlas českého Clevelandu“ sám na rádiové stanici WHKW 1220 AM každou neděli od tří do pěti hodin odpoledne. Oznamuje nejenom „Co, kde a jak,“ ale dál hraje krásnou českou hudbu a tím přináší hodně radosti do domovů našich krajanů v Clevelandu a okolí a stanice je slyšet dokonce i v Kanadě. Díky moderní technice může však Czech Voice of Cleveland dnes poslouchat kdokoli na světě přes internet na: www.whkwradio.com.

Jozífkovi Kocábovi děkujeme za mnoho krásných odvysílaných pořadů.

*Z knížky: Kytíčka vzpomínek Lubomíra „Lu“ Hromádky
vydaly Hlasy Národa 2010*

Jozífkovi Kocábovi

Lubomír Hromádka

Jozífkovi Kocábovi vůbec nevadí,
že se narodil v Clevelandu a ne na lodi.
A tak, jak přišel na tento svět,
rozhlédl se a oznámil, že cestovat bude hned.
To sudička mu vtiskla do klína
cestovatelskou vášeň a mapu Karlína.
Tam našel, co ani v Havaji nemají
a hned vypil dvě piva potají.
A když Karel Hronek ho tam začal učit na buben,
Karlín se stal Jozífkovi osudem.

Člověk miní, Pán Bůh mění
a z Kocába ani po letech bubeník není,
zato však Asistent Principal South High školy,
kterého znají všichni demokraté, kteří republikány volí.
Jozífek odchází do pense v nejlepších letech teď,
aby mohl vidět po první zastávce v Karlíně, ještě celý svět
Jozífkovi, co Ti máme na památku dát...
aby ses nám nemoh ještě zítra smát?
Myslím, že Tě překvapíme. Budou to brambory a růže,
neboť růže i u Jiřinky něco zmůže
i když se hodí jen k něčemu,
zato brambory, ty se hodí ke všemu.

Milý Jozífkovi,
i když Česká síň Karlín již zavřela své brány,
přejeme Ti se všemi krajanů,
ať Ti zdraví slouží,
ať s ním nejseš nikdy v louži.

Joe Kocab in Action!

Upřímné poděkování Josefu Kocábovi

Vážený a milý pane Kocábe,

zasíláme Vám mnoho srdečných pozdravů z České misie a naší krajské komunity v Chicagu. Při příležitosti Vašeho loučení s Českým rozhlasovým vysíláním v Clevelandu a Vašeho odchodu na zasloužený odpočinek Vám chceme vyjádřit upřímné poděkování a obdiv za Vaši celoživotní neúnavnou práci a vůbec za všechno, co jste vykonal pro krajany v Americe. Je to dílo skutečně veliké, především práce pro Českou síň Karlin a nespočetné spolky a organizace v Clevelandu, ale také téměř půl století vysílání Českého rozhlasu, každou neděli odpoledne, kdy zprávy i česká hudba se šířily daleko za hranice Clevelandské oblasti a v poslední době, díky internetovému vysílání, vlastně „až na konec světa“.

Mimo to bychom Vám chtěli poděkovat za všechno, co jste, jako hluboce věřící člověk, také vykonal pro katolickou církev. Jednak pro české farnosti v Clevelandu, zvláště při organizaci poutí a českých slavností a národních dnů, jednak za vše, co jste vykonal pro české katolické komunity po celých Spojených státech, ať to byl Washington DC s národní kaplí v bazilice Neposkvrněného početí Panny Marie nebo Česká misie v New Yorku či Česká misie v Los Angeles v Californii a v neposlední řadě Česká misie v Chicagu.

Právě z Chicaga nyní přichází náš vroucí dík za podporu zdejší komunity ať v době vzdálené, ještě za působení Fr. Vojtěcha Víta, OSB nebo v době současné. Bez Vaší obětavé

pomoci i díky velkým finančním darům a ještě větším půjčkám jsme mohli opravit nejprve misijní dům v Ciceru a posléze si zbudovat i nový kostel s farním areálem v Brookfieldu. Děkujeme za podporu našeho českého katolického časopisu Hlasy národa a mnoho a mnoho dalších dobrodíní. Kéž je Vám za to všechno Pán Bůh hojným odplatitelem.

Jistě bychom měli také poděkovat za Vaši práci v Národním svazu Českých katolíků a v dalších organizacích a také za Vaši mezinárodní pomoc katolíkům ve světě, ať to byly misie a české farnosti v Kanadě nebo Česká kolej pro bohoslovce v Římě – Nepomucenum. Zkrátka, kam se člověk podívá, ať v Americe nebo ve světě, všude najde stopu Vaší práce a Vašeho dobrodíní.

S lítostí jsme přijali zprávu o Vaší nenadálé nemoci a budeme se modlit k Pánu Bohu, aby Vám navrátil zdraví a sílu. Také budeme prosit za nalezení nástupce a pokračovatele v redakci Českého vysílání rozhlasu v Clevelandu, aby oblíbené nedělní pořady pro naše krajany mohly pokračovat.

Vám pak přejeme hodně tělesných sil, stálou duševní svěžest a mnohá spokojená léta na odpočinku. Hojnost Božího požehnání a všechny potřebné milosti Vám v modlitbách vyprošují a s velkou vděčností vzpomínají

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Lucinka přišla na svět, aby přinesla naději!

Svědectví Anny a Gianlucy Anselmiových

Anna a Gianluca vydávali na Festivalu mládeže v Medjugorje dojemné svědectví o tom, jak jejich dítě Lucie, které přišlo na svět s Downovým syndromem a s Dandy-Walkerovým syndromem a podle lékařů se nemělo narodit, přináší ostatním naději a světlo.

Přišli jsme sem, abychom vám vyprávěli náš příběh a darovali vám trochu naděje. Po deseti letech manželství, během kterých jsme se věnovali svým snům a své hudební kariéře, jsme zjistili, že čekáme dítě. Můžete si představit, jaká to byla pro nás radost? Představovali jsme si toto stvoření, jako si všichni ostatní rodiče představovali své dítě. Dítě, které je šťastné, pobíhá okolo, hraje si jako všechny ostatní děti. Také jsme si představovali jeho obličej, jeho oči. V pátém měsíci jsme šli na ultrazvuk. Tam jsme se dověděli, že to bude děvčátko a řekli jsme oba skoro najednou: „Bude se jmenovat Lucinka!“

Diagnóza, která zničí náš život?

Po této krásné zprávě jsme upozorovali, že něco není v pořádku. Lékařka byla najednou zamlklá a už nic neříkala. I my jsme mlčeli, byli jsme zmateni. Potom lékařka řekla: „Chybí část mozečku. Lucie by mohla mít Dandy-Walkerův syndrom!“ Oněměli jsme, byli jsme zdrceni. Co to znamená? A znovu jsme slyšeli lékařku, která řekla: „Existuje zákon – 194 – který vám umožňuje potrat.“ Ptala jsem se sama sebe: „Co mi umožňuje? Pro co se musím rozhodnout? Zničit život?“... „Lucie je děvče,“ to jsem si stále opakovala, „a ono žije v mém těle!“ Vrátili jsme se domů, unaveni, zlomeni.

Měli jsme prodělat další vyšetření, získat další diagnózy a měli jsme strach. Mysleli jsme na to, že Lucinka nebude moci chodit, že bude jenom ležet, aniž by se pohybovala, že nebude mluvit. Přemýšleli jsme o svém životě, který byl u konce, zničený. Přemýšleli jsme o zničených snech. Ale moje tělo odmítalo potrat.

V té noci, 4. března, se stalo něco neuvěřitelného. Nemohla jsem spát, uvažovala jsem a hledala řešení. Nějak jsem se začala modlit, modlit a zase modlit. Potom jsem cítila jenom prázdnotu, ticho, samo-

tu. V této opuštěnosti mi náhle přišla na mysl věta: „Ve světle, které tě oslepuje, ve světle pronikej, naplň svět. Ty, světlo, pronikni světem!“ A já jsem cítila teplo, které mě zaplavilo jako mocné objetí. Potom přišla ještě jedna věta: „Lucii svět – je budoucnost plná naděje.“ V tom okamžiku jsem viděla naději, cítila jsem ji na vlastní kůži. V tomto okamžiku jsem cítila a slyšela Lucinku, která ve mně křičela a říkala: „Ano, my to spolu dokážeme!“ Věřila jsem tomu, co jsem viděla a prožila. A řekla jsem si: „Ano, jdeme vpřed.“ Probudila jsem Gianluca a všechno mu vyprávěla. Řekla jsem mu, že se náš život změní. Řekla jsem mu, že opravdu všechno ztratíme, ale také všechno najdeme. Objevíme nový svět. Svět, který nám Lucie zjevila. Ona nás vede – krok za krokem. Gianluca se na mne díval, cítil moji radost a řekl: „Ano, souhlasím s tebou!“ – „Ty podivuhodné stvoření, které záříš, budeš jako světlo, které zažene všechny mraky.“

Naše misie

Najednou se mi ukázalo to, co se nám stalo, jako jedna velká šance přinést tomuto světu naději svým životem, svojí hudbou – to bylo naše poslání, naše volání. Po nějaké době jsme se rozhodli, že se o náš příběh podělíme s ostatními, a otevřeli jsme webovou stránku *Ilmondo-dilucy.com*. Každý mohl tuto stránku najít.

tuto stránku světla a naděje a určitě tato stránka nenašel nějakou chladnou, racionální diagnózu – jenom světlo. Mnoho lidí z celého světa nám začalo psát. Psali Lucii, posílali obrázky a my jsme uveřejnili také příběhy jiných nemocných dětí. Cítili jsme se být ve velkém objetí. Nikdy jsme nežádali pro Lucii uzdravení, když to není vůle Boží. Když je to vůle Boží, tak jsme věřili, že přišla na svět, protože má poslání přinést světlo. Tato slova se ve mně ozývala. Když Pán šatí lilie a živí nebeské ptactvo, dá nám sílu, abychom naše děvče doprovázeli. Do svého deníku jsem si napsala: „Je to možné, že zkušenost tmy a bolesti přináší tolik světla?“

O několik dnů později jsme pak dostali konečnou diagnózu. Lucie má také Downův syndrom. O spojení těchto dvou syndromů, Dandy-Walkerova a Downova, neexistovala vůbec žádná lékařská dokumentace. Vědělo se jenom o jednom případě, o jednom chlapci narozeném v Izraeli, který měl vícečetné deformace, ale my jsme neměli strach.

Lucka se narodila 7. července 2004. Hned ji odebrali ode mne na operaci jícnu. Operaci přežila! Dne 11. září proběhla operace mozečku, 2. října se podrobila operaci srdce. Kvůli komplikacím musela být zpátky na operační sál, byla v nebezpečí života.

Přišla na svět, aby jiným přinesla světlo

Dnes, v roce 2015 říkáme: „Už se nebojím! Už se nebojím!“ (Pak přichází Lucka k mikrofonu a říká: „Maminko! Tatínku! Já jsem Lucie! ... šťastná!“) Lucinka je náš zázrak. Kvůli něčemu, kvůli někomu se měla narodit. Obcházela okolo, mluví, skáče, tancuje. Už pět let vydáváme svědectví s koncertem písní „mondo Lucy“. Chodíme všude s ní, bereme ji s sebou, protože chceme přinášet naději těm, kdo ji vidí. Chodíme a šíříme toto svědectví se svými přáteli, kteří nás na této cestě doprovázejí. Lucie přišla na svět proto, aby přinášela světlo a radost.

*Z Medjugorje aktuell 11/2015
Překlad podle Světla 5/2015*

Tak Bůh miloval svět...

Ještě stále je mnoho těch, kteří Boha podezřívají, že jim chce něco brát. Jako by ten, kterému patří vše, měl zapotřebí něco brát...

Všechno vám dávám

Bible nám připomíná, že vše začíná u Boha, který daruje existenci a život. „Bůh řekl: ‚Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému stádu a všemu, co se plazí po zemi, včetně všech živých duší, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.‘ A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“ (1 Moj 1,29–31)

U brány nebe

Jeden člověk po smrti váhavě přistoupil k velké bráně Božího domu. Zaklepal. Otevřel mu usměvavý anděl a posadil jej do čekárny před rájem. Prostředí zde bylo velmi přísné. Vypadalo to tu skoro jako v soudní síni.

Muž čekal a přepadal ho stále větší strach. Po nějaké době se anděl vrátil. V ruce držel papír, na kterém bylo nahoře napsáno slovo „účet“. Muž vzal papír a četl: Světlo slunce a šumění větví, snění vítr, létání ptáků a tráva. Vzduch, který jsme dýchali, a pohled na hvězdy, večery a noci...

Seznam byl velmi dlouhý.

„... dětské úsměvy, dívčí oči, čerstvá voda, ruce a nohy, červené rajčata, pohladění, písek na plážích, první slovo tvého dítěte, svačina na břehu horského jezera, pusa od vnuka, mořské vlny...“

Čím déle muž četl, tím víc se ho mocnovala tíseň.

Jaký bude součet? Jak a čím bude vůbec moci všechny tyto věci zaplatit?

Zatímco s bušícím srdcem pokračoval v čtení, přišel Bůh.

Položil mu ruku na rameno. „To je ode mě, zdarma,“ řekl a usmíval se, „až do konce světa. Bylo mi opravdu potěšením!“

Ten, který dává dary

V celé Bibli se Bůh představuje jako ten, kdo rozděluje dary. Mojžíš o Bohu, který ho pověřil, aby vysvobodil Izraele z otroctví v Egyptě, řekl: „On vás bude milovat, bude vám žehnat a rozmnoží vás; v zemi, kterou slíbil vašim otcům, učiní plodnými vás i vaše pole; budete mít dostatek obilí, moštu i oleje; vaše krávy a vaše stáda se rozmnoží.“ Co se dárků týče, Bůh nehleděl na útratu.

Nejvyšší cena

Za stolem seděl klenotník a přes výlohu svého elegantního obchodu roztržitě pozoroval ulici. K obchodu přišla holčička a přitlačila nos k výloze. Její oči, modré jako nebe, se rozzářily, když uviděla vystavené šperky. Bez rozmýšlení vešla dovnitř a ukázala na nádherný tyrkysově modrý náhrdelník.

„To je pro mou sestru. Můžete mi jej zabalit jako dárek?“

Majitel obchodu se nevěřícně podíval na malou zákaznici a zeptal se: „Kolik máš peněz?“

Holčička se postavila na špičky a položila na stůl plechovou krabičku. Otevřela ji a vyprázdnila. Vypadlo z ní několik malých bankovek, hrstka drobných, několik škeblí a pár figurek.

„Bude to stačit?“ zeptala se hrdě. „Chci koupit dárek své nejstarší sestře. Od té doby, co nemáme maminku, dělá nám maminku ona a nemá ani vteřinu času pro sebe. Dnes má narozeniny a já vím, že jí ten dárek udělá velkou radost. Ten kámen má stejnou barvu jako její oči.“

Muž odešel do přístěnku a vrátil se s krásným červeno-zlatým balícím papírem a pečlivě krabičku zabalil.

„Vezmi si to,“ řekl holčičce, „a nes to opatrně.“

Holčička hrdě odešla a držela balíček v ruce jako trofej.

Za hodinu do klenotnictví přišla krásná dívka s hustými vlasy medové barvy a nádhernými modrými očima. S rozhodným výrazem položila na stůl balíček, který klenotník s takovou péčí zabalil, a zeptala se:

„Ten náhrdelník byl zakoupen zde?“

„Ano, slečno.“

„A kolik stál?“

„Ceny v mém obchodě jsou důvěrné. Jsou jenom mezi mnou a mými zákazníky.“

„Ale moje sestra měla jen pár drobných. Nikdy by nemohla zaplatit takový náhrdelník!“

Klenotník vzal krabičku, uzavřel ji i s cenným obsahem, znovu ji pečlivě zabalil a předal dívce.

„Vaše sestra zaplatila. Zaplatila tu největší cenu, kterou může zaplatit kdokoli: dala všechno, co měla.“

Bible v jedné větě

Poselství Bible bychom mohli vyjádřit jediným veršem: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Bůh nám daroval především existenci, a tím nejlepším darem, který mu můžeme dát my, je prožívat ji ve velkém stylu.

Bruno Ferrero
z knihy „Deset slov o víře“
vydal Portál, Praha, 2011

MLADÝM

Proč název „Velikonoce“?

Proč ne třeba „Vajíčkonoce“?

Když se řekne Velikonoce, většině lidí se zřejmě vybaví pomlázka, vajíčka a volné pondělí. Proč se ale v názvu „Velikonoce“ skrývají slova veliký a noc? Co to má společného se svátky jara? S volným pondělím? Proč neříkáme třeba Vajíčkonoce? Nebo Jaronoce? Proč zrovna Velikonoce?

Svátek osvobození z otročeného národa

Název „Velikonoce“ v sobě nese starý příběh, který se odehrál před mnoha tisíci lety v Egyptě. Tehdy zde existovalo malé etnikum - Hebrejové (Židé). Ti po různých peripetiích jedné noci Egypt opustili, protože v něm nechtěli děle vykonávat otrocké práce. Tato noc byla pro Židy tak významná, že jí začali říkat Velká. Od toho i naše Velikonoce. Tedy tento svátek byl a je úzce spojený s myšlenkou svobody.

O Velikonocích byl v Jeruzalémě ukřižován Ježíš Kristus

O několik set let později na Velikonoční svátky, kdy si Židé připomínali vyjití z Egypta, byl v Jeruzalémě ukřižován jakýsi Žid jménem Ježíš. Tvrdil, že existuje nejen otroctví doslovné, ale i otroctví, kdy člověk dělá věci, které nechce a ze kterých si nemůže pomoci. Zároveň tvrdil, že zná cestu k tomu, jak poznat Boha osobně. Když se ho ptali, jak cesta poznání Boha vypadá, odpovídal, že on sám je cestou. Tvrdil, že kdo v něj uvěří, získá věčný život. Za tato slova byl nakonec popraven. Po třech dnech ale vstal z mrtvých. Mnozí tvrdí, že se jedná o legendu, jenže prázdný hrob tehdy nezpochybňovala ani Ježíšova opozice, všichni se mohli přesvědčit, že v hrobě není. Navíc se ukázalo, že to, co o sobě Ježíš tvrdil, byla pravda – tedy že je Boží Syn a že dokonce má moc i nad smrtí. Velikonoce tedy pro křesťany znamenají připomenutí Ježíšova ukřižování a zmrtvýchvstání.

Toužíme milovat a být milováni, ale nezvládáme to

Důležitější než připomínka je ale význam Velikonoc. Tento svátek vychází na jaro, a proto někdy říkáme „svátky jara“. Možná, že někteří lidé cítí při návratu jara „novou mízu“, a někdy dokonce i uprostřed našich měst cítíme nový

"Pravá radost je dobro, které něco stojí.
Smutek je zlo, které je zdarma."

Padre Pio

dech života. Velikonoční poselství ukazuje, že existuje ještě jiná dimenze života, než tento život časný. Ukazuje nám, kdesi hluboko v nás nosíme touhu po dokonalosti, krásě, lásce, porozumění, hodnotě a dalších úžasných vlastnostech. Problém ale je, že vždy narážíme... nikoli hlavně na druhé lidi, ale - i když si to neradi přiznáváme, sami na sebe. Na naše sobectví, pohodlnost, někdy pocitu viny atd. Tyto další vlastnosti nám brání, abychom dosáhli tužeb, které jsem zmínil. Občas se jich sice dotýkáme a zakoušíme je, ale pak jakoby se rozplynuly. A právě v tom tkví základní lidský problém, o kterém Ježíš mluvil jako o „otročení hříchu“. Přivedeno do řeči svátků jara, na jednu stranu cítíme probouzející se život, toužíme milovat, být milováni, ale pak si uvědomíme, že to zase někde nezvládneme. A toto nás odděluje nejen od lidí, ale i od Boha.

Vnitřní svobodu může zakusit každý z nás

Dobrá zpráva, která shrnuje velikonoční poselství, je, že existuje řešení. Tak jako kdysi o Veliké noci vyšli Izraelci do svobody, můžeme vnitřní svobodu zakusit my. Jak? Skrze odpuštění, které dává Ježíš všem, kdo o to stojí a skrze víru v Něj.

Velikonoce jako svátky probouzejícího se života, ukazují na Boha jako na dárce života, kterému není nikdo lhostejný.
Nikdo.

David Novák
kazatel sboru Českobratrské církve v Praze
Podle: www.velikonoce.vira.cz

Úsměv žebračky

V katolické, tedy v celosvětové církvi se ve všech dobách pronikavě odzrcadluje rozličnost věřících různých ras, národů a kultur, kteří slova Kristova evangelia brali vážně a konkrétně je uplatňovali ve vlastním životě. U nás v Evropě je málo známý působivý příklad mladé lékárnice z Japonska. Satoko Kitahara podala pokorné svědectví o víře, což mnohé v jejím okolí inspirovalo k duchovním – božským věcem a změnilo je k lepšímu. Satoko ani po letech neztratila nic ze síly svého křesťanského svědectví a mariánského vyzařování.

Byl pěkný jarní den 20. března 1948, když se Satoko, mladá studentka farmacie, vydala ze svého domova, vznešeného aristokratického sídla na předměstí Tokia, navštívit v Jokohamě svoji kamarádku ze školy.

Uplynuly pouhé tři roky od doby, co císař Hirohito po výbuchu atomové bomby v Hirošimě a Nagasaki kapituloval a památnými slovy „snést nesnesitelné“ promluvil ke svému národu, aby jej povzbudil. Jeho slova lidé poslouchali jako omráčení.

Trináct milionů Japonců ztratilo po válce střechu nad hlavou. Ve zničeném Tokiu žily desetitisíce lidí jako potkani ve zřícených plechových boudách a chatrčích. Denní příděl stravy sestával ze dvou misek rýže, ale ještě horší byla beznaděj a mrazivě stoupající počet sebevražd.

Také elegantně oblečené děvče Satoko se trápilo mnohými otázkami o pravém smyslu života a rovněž při procházce v Jokohamou s přítelkyní rozebíraly toto téma. Když procházely kolem kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Satoko pocítila nutkání vejít dovnitř. Ale ani jedna z těchto dvou kamarádek ještě nikdy nevystoupila do katolického kostela, a tak se pokoušely zorientovat se v tomto pro ně cizím prostředí. Vlevo vpředu na bočním oltáři se nacházela socha ženy s klečícím děvčetem před ní. Jak se Satoko později dozvěděla, to děvče byla svatá Bernadetta. Poprvé jsem viděla sochu Panny Marie,“ řekla, vzpomínajíc na tento dojemný moment: „Upřeně jsem hleděla na sochu a pocítovala přitom silnou, nevysvětlitelnou přitažlivost. Už od dětství jsem cítila tuto

neurčitou, ale silnou touhu po něčem úplně čistém; a to mě neustále provázelo.“

Milující Boží prozřetelnost

Satoko se zamyšlená vrátila do Tokia, ale nevěděla, co si počít se zážitkem před lurdskou sochou. Studium na univerzitě ji však znovu cele pohltilo a v březnu 1949 je jako farmaceutka úspěšně ukončila. Vnitřně stále hledající, odmítla dvě lákavé pracovní nabídky i několik nabídek k sňatku, mezi jiným také nabídku jistého lékaře s vlastní klinikou. Její otec, známý univerzitní profesor, velkoryse toleroval toto její rozhodnutí: „Matka a já ti nikdy nebudeme bránit zvolit si zcela svobodně vlastní životní cestu, pokud budeš žít dobře.“

Když krátce nato 20letá Satoko doprovázela svoji malou sestru Choko o jejím prvním školním dni do soukromé katolické školy španělských sester, hluboce dojata slyšela v úvodní řeči tato slova: „Bůh ve své milující prozřetelnosti přivedl vaše děti do této školy.“ Satoko pocházela z aristokratické rodiny, která měla až do 19. století za sebou neporušenou tisíciletou tradici šintoistických kněžských předků. Doufala, že se napříště dozví více o „milující Boží prozřetelnosti“, protože – i když ovládala více cizích jazyků a byla vynikající klavíristkou – o ní ještě nikdy neslyšela.

Dva měsíce poté, v květnu 1949, doprovázela Satoko znovu svoji malou sestru Choko do školy. Potkala je jistá mladá sestra, a když se Satoko podívala do její klidem prozářené tváře, naplnila ji ta stejná touha po něčem zcela čistém, jako tehdy v kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Jokohamě. Ale protože nevěděla, co s tím udělat, jak se s tím vyrovnat, utekla. Šest týdnů se pokoušela všemožnou zábavou umlčet svůj neklid. Ve své vášni pro divadlo, koncerty a kino zhlédla Satoko za týden šest filmů. Když už neměla kapesné, půjčila si peníze na lístek do kina od své starší sestry Kazuko; avšak nepokoje a prázdnoty v duši se nezbavila.

V červenci to Satoko už více nevydržela a svěřila se jedné ze španělských sester. Matka Angeles jí začala vyprávět o křesťanství a Satoko ihned zahořela „novou láskou“, která neměla mít nikdy konce.

Satoko začala denně chodit v šest hodin ráno na mši svatou a přesně v deset dopoledne na katechezi, „aby poznala tu víru, jež přivedla cizokrajné sestry k tomu, že opustily něco tak cenného, jako jsou jejich rodiny, aby potom sloužily cizím lidem v daleké zemi“.

Rodičům se to sice nelíbilo, ale po čtyřech měsících už to bylo definitivní: „Koncem října jsem ukončila kurz o katolické víře a byla jsem přesvědčena o tom, že jsem našla pravdu. Poprosila jsem o křest. I když musí katechumeni normálně rok čekat, dokázala jsem všechny přesvědčit, že jsem připravena už nyní, a tak jsem 20. října mohla být pokřtěna; dostala jsem jméno Alžběta. Dva dny poté jsem při svátosti biřmování přijala jméno Ježíšovy Matky Marie. Od té doby jsem v sobě měla touhu a narůstající potřebu sloužit... S několika ženami jsem navštěvovala sirotčince, pomáhala při výuce katechismu a ještě mnohem více. Ale něco mi stále scházelo.“

Chtěl ji Bůh povolát? Mladá katolička byla připravena. Pod polštářem jí už ležel lístek na vlak, aby odcestovala a vstoupila do postulátu španělských sester, ale v noci před odjezdem dostala Satoko čtyřicetistupňovou horečku. Lékařská diagnóza zněla: tuberkulóza!

Bratr Zeno, „žebrák Panny Marie“

Bratr františkán Zeno Żebrowski (1891–1982) je jedním z prvních duchovních synů sv. Maximiliána Kolbeho. Spolu s ním přišel do Japonska a věrně zde zůstal 52 let až do smrti. Pro Japonce se stal jako „žebrák Panny Marie“ symbolem křesťanské lásky, protože po druhé světové válce procestoval celou zemi, aby pomáhal těm nejchudobnějším.

V prosinci 1950 přišel bratr Zeno poprvé do Tokia. Byl už několik měsíců na cestách, chodil po žebratě. Tehdy se seznámil i se Satoko.

Právě hrála na klavír v prvním poschodí velkoobchodu s obuví u své sestry Kazuko, když ji zavolali, že dole čeká někdo, kdo vypadá jako svatý Mikuláš. „Najednou jsem stála proti velkému cizinci v černém hábitu a s dlouhou bílou bradou, kte-

Bratr františkán Zeno Žebrowski

ry, jak se mi zdálo, viděl svýma dobrotivýma očima až na dno mé duše. Podíval se na můj růženec a já jsem mu řekla: »Byla jsem pokřtěna sotva před rokem.« – »Dobře, dobře,« odpověděl lámanou japonštinou, »Panna Maria ti daruje mnoho milostí. Ty se modlí za nejchudší, kteří žijí tady na studené ulici!« Potom mi podal levně vytištěnou malou knížku a byl pryč. Když jsem přišla do svého pokoje, přečetla jsem si v ní, jak katolický kněz Maximilián Kolbe působil v Nagasaki a později zemřel v koncentračním táboře v Osvětimi. Toto všechno bylo pro mne úplně nové!

Za několik minut poté objevil bratr Zeno na bahnitém břehu řeky Sumidy osadu chudých otrhanců a chtěl ubohým špinavým dětem porozdávát všechny vyzebrané dary. Tu se na něho obrátil Ozava, bývalý mazaný obchodník, a řekl: »Ty patříš k »amen-náboženství«, ale my nejsme žebráci a nepotřebujeme tvoji almužnu.« Ozava zde po skončení války organizoval jako vůdce život přibližně sta bezdomovců, kteří každý večer dostávali peníze za hadry, staré železo, odpadový papír a jiné odpadky. Za tento plat si tady mohli postavit chatrné obydlí. Z davu se vynořil i 35letý Matsui, bývalý spisovatel, který nenáviděl křesťany, a pohrdavě pohlédl na bratra františkána. Matsui, po válce depri-

ráním jejich chatrčí ho motivovala až natolik, že přišel bydlet do této osady, kterou pojmenoval »Město mravenců«, protože mravenci vždy všude tvrdě pracují a ze svého společenství čerpají sílu.

Příkře se obrátil na bratra Zena: »Když nám chceš pomoci, tak nám pomoz dostat se do novin, aby nás městské úřady nemohly jen tak zničit.« A bez dalších slov mu dal zprávu pro redakci jistých novin: »Zde je Město mravenců. S pomocí bratra Zena stavíme kostel.« Tato zpráva zapůsobila jako bomba! Ihned se v osadě objevil jeden novinář, který vyfotografoval Ozavu a Matsuiho s bratrem Zenem.

Druhý den si Satoko přečetla novinový článek, který ji fascinoval, a jednoho prosincového dne se vydala hledat to »Město mravenců« na břehu řeky Sumidy. Když potom trochu nejistě stála před dveřmi vůdce »kanceláře«, přišel ji bratr Zeno s úsměvem naproti. »Pojďte, slečno, něco vám ukážu,« řekl a vedl ji 500 metrů dále. Zde na břehu řeky měli lidé do země vykopané díry vystlané kartónem. Velký zá-
pach přinutil Satoko ustoupit dozadu. Skutečně patří tento hrozný kousek země, vzdálený ani ne kilometr od jejich poschodového domu, k Tokiu? Ohromená a zaražená se s bratrem Zenem vrátila zpět. Bratr Zeno jí doma na základě různých novinových článků ukazoval, jak ve velkoměstech živoří a žijí v podobných poměrech tisíce lidí, obětí války.

»Ten večer jsem ležela v posteli a nemohla jsem usnout. Bratr Zeno, muž bez vzdělání, mi odhalil tvář Japonska, jejíž existence mi byla úplně neznámá, kde ale tisíce lidí žily v neuvěřitelné chudobě a trpké nouzi... Já jsem byla rozmazlována a jsem obklopena koberci, plynovými kamny a zahradou, zatímco tento cizinec, nemysle na sebe, pracoval ve ztraceném světě, který však byl bolestnou realitou. Moje dosavadní křesťanské nasazení se mi najednou zdálo jako »bezbolestná záliba princezny«. Už od křtu jsem se úpěnlivě modlíla za světlo, abych mohla celým srdcem sloužit Bohu a lidem. Ted' jsem byla radostně nadšena získanou jistotou, že bratr Zeno mi jako Boží anděl ukázal cestu povolání.«

Stát se chudým, aby se jiní stali bohatými

Několik dní před Štědrým večerem poprosil bratr Zeno svoji novou duchovní přítelkyni Satoko, aby zorganizovala pro

děti z »Města mravenců« vánoční oslavu. Souhlasila s tím a tímto souhlasem vstoupila poprvé do zcela neznámého světa brábků, hadrářů. Už brzy se »Město mravenců« stalo její srdeční záležitostí a denní návštěva tohoto místa byla součástí jejího každodenního dne. Bezpochyby to bylo působení Ducha Svatého v tomto děvčeti, že to poznala jako své osobní povolání: ujmout se těch nejchudších podobně jako svatá kněžna Alžběta Uherská, její křesťní patronka. Některé z těchto lidí už žili více než pět let jen ruky do úst. Sousedé ze zámožné čtvrti, kde Satoko žila, neměli pro ni pochopení, když si přivedla do rodičovské vily svou zavšivenou hlučnou bandu dětí z »Města mravenců«, a stěžovali si na »hluk zlodějíčků a šířitelů nemoci«. Tyto děti jí ale láskyplně nazývaly »sensei« – učitelka. Zdejší rodiče se snažili své dceři vysvětlit, že bezpečí tohoto jejího neobvyklého života ale i přesto ji nechali svobodně jednat. Její matka Kitahara ji dokonce osobně každou večer v koupelně zbavovala vši, dezinfikovala její šaty a místnost s klavírem, kde si »mravenci« hráli a zpívali, vydýma kadidlem.

Satoko napsala o »svých dětech« Mayumi, své dávné přítelkyni z univerzity, která rovněž pocházela z bohaté rodiny a jako lékařnice se obrátila na katolickou víru. Mayumi jí zcela otevřeně odpověděla: »Já se snažím konat dobro, pravidelně vracím sestřičky do chudinských čtvrtí a občas tam pomáhám nemocným. Pak se ale vrátím domů, okoupu se a ve večerních šatech jdu do divadla. Jaký bolestný protiklad v mém životě! Jaká propast mezi námi a chudými! Jak dokážeš překlenu-
ty tuto propast v »Městě mravenců«? Pokud existuje na uzdravení této nesnesitelné situace nějaký lék, prosím, pošli mi návod k použití!« Samozřejmě, i Satoko dobře znala tentýž protiklad: ráno sestoupit do bída a večer se vrátit do zdravého světa do koupelny, teplým jídlem a oddechem naděje. Svě přítelkyni Mayumi odpověděla: »I já se cítím v tomto zvláštním novém světě jako malé bezbranné dítě, ale jednou duše se nechávám vést.«

Svoji důvěru v Boha čerpa z denního svatého přijímání a tuto sílu skutečně také velmi potřebovala. Vždyť oba nevůdce, zodpovědní za »Město mravenců«, neměli pro její působení v osadě pochopení. Ozava se na ni díval skepticky a Matsuiho nepřátelské odmítání bohatých cizinek bylo víc než očividné.

Jednoho dne jí úplně jasně řekl přímo do očí: „Nemám rád katolíky a zvláště misionáře, tyto pokrytce a obilné hroby. Mladé dámy jako ty přicházejí do slumů a přinášejí z »křesťanské lásky k bližnímu« jako »Ježíšovi učedníci« to, co tak či tak nepotřebují anebo čeho mají nadbytek. Ale vy nemáte ani nejmenší ponětí o bídě těch, kteří tady žijí v chudobě 365 dní v roce. My zde máme zájem pouze o ty, kdo tu zůstanou a podělí se s námi o problémy a utrpení. Přečti si devátý verš osmé kapitoly Druhého listu Korintánům!“

Večer se Satoko v horečkách potácela domů. Nemocná tuberkulózou musela hned do postele a měla dost času na opakované čtení veršů ze zmíněného listu sv. Pavla: „Znáte přece štedrost našeho Pána Ježíše Krista, který se kvůli vám stal z bohatého, jímž byl, chudým, aby vás obohatil svou chudobou.“ Nevěřící člověk jí citoval Písmo svaté!

Dobrovolně jednou z nich

Po čtyřech týdnech jí lékař dovolil vstát a ona hned šla s Písmem svatým v ruce k řece Sumidě, kde ji Bůh ukázal něco důležitého: „Dosud jsem si myslela, že jsem výbornou křesťankou, a to jen proto, že jsem se snížila ve svém volném čase pomáhat dětem z »Města mravenců«. Aby nás Bůh zachránil, poslal svého jediného Syna, který se stal jedním z nás, ano, skutečně jedním z nás. To se mě velmi dotklo. Existuje tedy pouze jediná cesta, jak pomoci těmto dětem: sama se stát žebračkou.“ V této chvíli potkala jistého chlapce, který se svojí rodinou navždy opouštěl „Město mravenců“. Jako dar na rozloučenou mu Satoko podala svoje Písmo svaté a poprosila ho o jeho vozík, který ona sama v tento den, v září 1951, poprvé tahala za sebou do osady. „Četla jsi list Korintánům?“ zeptal se už o něco měkčeji Matsui a Ozava s úsměvem dodal: „Ó, pěkné, naše mladá slečna je zpět!“ Ona ale odvětila: „Prosím, neříkejte mi tak, teď jsem i já žebračka. Moje křesťanské jméno je Alžběta. Tato svěťice dělala mnoho pro chudé, až si nakonec uvědomila, že se musí sama stát úplně chudou. Totéž jsem pochopila i já.“

S elánem, i přes nalomené zdraví začala Satoko svůj čilý apoštolát jako „mravenec mezi mravenci“. Po devíti měsících už ani Ozava neměl vůči ní žádné předsudky a na jeho radu svěřili všichni rodiče své děti Satoko do výchovy. Zavedli přesný denní

program a už zanedlouho se spolu s dětmi zúčastňovali ranní modlitby v jednoduchém dřevěném kostele „Města mravenců“ také rodiče, a dokonce i Ozava. Kostel postavil nevěřící Matsui s dalšími pomocníky téměř za jednu noc, právě tehdy, když se začalo šířit, že „Město mravenců“ bude zbouráno. Během několika měsíců zorganizovala Satoko pro obyvatele „Města mravenců“ mnoho užitečných aktivit. S dětmi dělala po škole úkoly a potom s nimi sbírala staré hadry, které následně ještě třídili a vážili. Po bídné večeři, anebo často i po žádné večeři se vyčerpaná vrátila kolem půlnoci domů ke své rodině.

„Maria z Města mravenců“

Satoko ve věku 22 let znovu ležela s tuberkulózou v posteli a bylo jí velmi zatěžko ležet jen tak nečinně, jen s růžencem v ruce. Dostávala mnoho dopisů s úmysly z celého Japonska, protože „Maria z Města mravenců“, jak jí říkali, se mezitím stala všeobecně známou. Když ji Matsui přišel navštívit, podala mu dopis od Hiroichi Horiike, japonského válečného zajatce, který byl na Filipínách nevině odsouzen na smrt. Ve vězení se obrátil na katolickou víru a jedině, co ho znepokojovalo, byl chaos v poválečném Japonsku. Satoko napsal: „Když jsem se dozvěděl o tvé práci v »Městě mravenců«, přišel pokoj do mého srdce. Denně jsi přítomná v mých modlitbách a při pohledu na tebe se vyplácí dát svůj život za Japonsko.“ Satoko poprosila Matsuiho, aby jí pomohl vyprosit u filipínského prezidenta milost pro tohoto muže, a vysvětlovala mu: „Ze své strany jsem připravena kvůli tomu jít k filipínským válečným sirotkům a vdovám, abych pro ně pracovala a sloužila jim.“ Také „svoje“ děti Satoko prosila, aby se modlily na tento úmysl – a Hiroichi byl skutečně omilostněn. Později Matsui píše: „Tato událost byla bodem obratu v mém životě. Myslel jsem si, že křesťanství je povrchní, plné pěkných ceremonií, varhanní hudby a sentimentálních hymnů. Ale nyní jsem viděl, že víra Satoko byla

Budovatelé „Města mravenců“ Matsui, Satoko a Ozava

dost silná k tomu, aby ji posílila odejít k chudým do cizí země.“ A dále: „Jak nespravedlivě jsem posuzoval ji i její víru!“ Když mu také Ozava v tomtéž čase řekl: „Prostřednictvím Satoko jsem poznal Krista a jeho mocné náboženství, proto poprosím kněze o křest“, začal Matsui s Ozavou a rodinami z „Města mravenců“ chodit každou neděli na mši svatou a na katechismus. Satoko byla naplněna velkou radostí, když se její duchovní děti, přesně v den výročí jejího křtu – 20. října 1952 – staly rovněž křesťany. Měla radost i přesto, že z její rodiny tu nebyl přítomný nikdo. Matsui přijal křesťanské jméno Josef a Ozava jméno Zeno. Všichni si upřímně přáli, aby mohli později přivést Satoko navždy do „Města mravenců“. Těžce nemocná Satoko mlčky políbila kříž na svém růženci a přišla.

Ještě šest let žila a pomáhala svým dětem z „Města mravenců“. V lednu 1957 chtěli tuto osadu definitivně odstranit, ale ona se úpěnlivě modlila: „Panno Maria, bez naříkání jsem připravena... Dala jsem Pánu všechno, co jsem měla. Jak vzácná milost by to pro mne byla, kdybych se teď mohla zcela obětovat.“

Dne 22. ledna 1958 byl jako zázrakem „Městu mravenců“ přidělen nový pozemek. Jen o den později Satoko ve věku 28 let zemřela se slovy: „Bůh nám daroval všechno, o co jsme ho prosili.“ Ježíš přijal její oběť za záchranu „Města mravenců“. Pohřební obřady sloužil arcibiskup z Tokia a její pohřeb se konal za velké účasti obyvatelstva. Kněží, řeholníci, věřící i nevěřící ji hned začali prosit o přímluvu. Proces blahorečení této Boží služebnice se již začal.

*Z Vítězství Srdce 96/2014
překlad podle Světa 2/2016*

Proč se všichni utečenci tak hrnou do Německa?

Malé vysvětlení „PROČ se všichni, tak hrnou do Německa: Tady v Německu, první věc, co dělají Arabové, je zakládání místních islámských obcí hned poté, co jsou ubytováni. Tyto obce zakládají vybraní uprchlíci, studovaní a vzdělaní, kteří řídí potom modlitebny a místní chování arabských ghet.

Nikdo si nedovoli jít proti těmto obcím, mají podporu státu a během dvou až tří let dostávají své zástupce v místním zastupitelstvu. Tvzení, že Arabové jdou do Německa především za penězi, co dostanou, není jen na první pohled pravdou. Je to něco horšího. Oni se postupně a pomalu podílí na rozložení struktury státu. Mnohem více peněz dostávají imigranti v Norsku a ve Švédsku. Tady v Německu má uprchlík týdně nárok na 150 EUR, dítě do 10 let na 50 EUR, do 18 let na 75 EUR. Ve Švédsku 300 Eur na dospělého na týden, 250 EUR na dítě bez ohledu na věk. Ve Francii má uprchlík nárok na 230 EUR, dítě 150 EUR týdně. Švédsko i Francie navíc vyplácí příspěvky na bydlení (od 150 do 250 EUR měsíčně).

Německo příspěvky vyplácí jen rodinám s dětmi, a to pouze po dobu 1 roku. Jak vidíte, Německo není nijak velká výhra po finanční stránce pro uprchlíky, ale jen zdánlivě. Německo však nabízí něco, co jiné země nemají: Finanční podporu náboženským obcím etnických menšin a teď jsme uhodili hřebík na hlavičku!!! V Německu mají náboženské obce (minimálně 50 osob) právo na státní příspěvek, který v základu činí 150,000 EUR ročně, ovšem na základě vlastní aktivity a počtu členů, mohou na základě dotačních titulů získat automaticky právo na čerpání dalších 400,000 EUR ročně. Pokud obec a počet členů přesáhne 1,000 osob, stává se obec příspěvkovou organizací státu a má právo na 2,5 milionů EUR ročně na svůj provoz. TAK TO JE TO TÁHLO!!

Islámské obce poté tyto peníze rozdělují jako svoji dobročinnost mezi své členy a své rodiny, čímž si je zavazují.

Je to nebezpečná metodika, kterou úplně stejně dělá v Libanonu Hizballáh, který peníze od Libanonské vlády přerozděluje mezi své členy, obvykle nejchudší lidi, provozuje z nich nemocnice a soukromé náboženské školy. Stejně tak tady v Německu velké islámské obce provozují školy a nemocnice, dotují chudé islámské rodiny (což jsou prakticky všechny), ale jejich děti musí chodit na modlitby a tím si obec tyto děti zavazuje a vychovává je podle islámského učení. To nebezpečí je v tom, že zdejší islámisté neříkají, že to jsou peníze z německého státního rozpočtu, ale že to jsou peníze náboženské obce a ty peníze chudým muslimům rozdávají jménem Proroka Mohameda. Děti, když potom vyrostou, vděčí za všechno (za jídlo, lékařskou péči i vzdělání) islámské obci a Prorokovi. A tyto děti jsou potom připraveny vykonat cokoli ve prospěch obce nebo Proroka !!!

To je důvod, proč islamisté chtějí do Německa. Nejenom, že dostanou peníze od státu, ale mnohem více peněz dostanou od svých imámů, od islámských obcí. Mnoho lidí se vyjadřuje v Česku k Islámu a Německu, ale neznají tyto souvislosti a důvody. Toto je prostě trpělivě, perfektně a smysluplně budovaná hierarchie jejich struktury, která má šanci nás postupně pohltnout a později úplně zničit, protože budou přece potřebovat křesťanské psy, jako otroky.

Jejich slova: My máme čas!

Pokud by Německo ukončilo podporu náboženských obcí menšin, tolik migrantů by se rozhodně do Německa netlačilo! - Toto je to kouzlo a táhlo!

Jan Petránek

<http://www.rukojmi.cz>

Jan Petránek (* 28. prosince 1931 Praha) je český novinář, komentátor, literát a disident. Před pražským jarem 1968 působil v Československém rozhlasu. Pro své proreformní vystupování v letech 1968 a 1969 však byl nucen za normalizace manuálně pracovat. Stal se signatářem Charty 77 a přispíval do samizdatových Lidových novin. Novinářské práci se věnuje i po odchodu do důchodu roku 1993.

Největší mešita v Německu je před dokončením

Centrální mešita v Kolíně nad Rýnem,turečtině zvaná Merkez-Camii je před dokončením. Z obrovská stavby z betonových kvádrů rostou dva symbolické minarety připomínající svíčky. Je ještě z části polepením a za plotem. Přesto už do velké podzemního parkoviště jezdí věřící a v jedné z postranních modliteben vzývají Allaha. V klanice se směrem k Mekce. V muslimské areálu mešity by měly sídlit sociální poradna, studovna Koránu, nakladatelství, knihovna, Centrum pro dialog a dokonce i tělocvična. Z jedné strany sousedí mešita s bazénem zínovou pumpou, z druhé s fotbalovým hřištěm. Na jednom z letáků vylepených na vstupních dveřích jsou nabídky integračních kursů a kursů němčiny pro migranty.

Supermoderní mešita vypadající na náhled jako vesmírná raketa nebo naopak jako strašlivá pravěké zvíře by měla pojmut 1300 věřících. Navrhl ji místní architekt Paul Böhm. Celkem by měla stát až dva miliony eur a přispělo na ni na osm tureckých spolků a organizací. "Nemůžeme muslimům zakazovat víru a nechat je modlit se někde na dvorech a ve starých továrních halách," uvedl v roce 2008, kdy padl souhlas s její stavbou, někdejší kolínský starosta Fritz Schramma. Na oplátku však požádal Turecko, aby povolilo stavbu křesťanského kostela ve starověkém Tarsu, rodišti apoštola Pavla.

V roce 1990 byly v Německu jen tři mešity. V současnosti by měla být Centrální mešita v Kolíně nad Rýnem už sto let stará. Podle některých kritiků budování mešit v Evropě existují dva druhy muslimských svatostánků. Jeden slouží místním věřícím, druhý je symbolický, monumentální a vyjadřovat jakési "dobyty" daného města. Kolín nad Rýnem nicméně dominuje Katedrála svatého Petra, jedna z největších gotických katedrál, která byla založena roku 1248 a dostavěna v letech 1823 až 1880. Věž je vysoká 157 metrů. Nyní je součástí kulturních památek světového dědictví UNESCO.

www.parlamentnilisty.cz

With Jesus Until the End

As Catholics we utilize the Lenten period as a time of penance and reflection while we ponder the aspects of Jesus' life including the lives of those who were close to Him. As I reflect back to the days of our Lord, I contemplate the various relationships narrated within the Gospels. Looking back at the disciples, I wonder how their personal decisions intertwine with the unfolding of events in their lives. It is in this instance that I can not help but ponder the significance of the fact that the only disciple present at Jesus' crucifixion was the lone disciple of the twelve that died of old age and natural causes.

John, son of Zebedee and Salome, younger brother of James the Apostle was born in Judea circa 6 A.D. [Anno Domini meaning in the year of our Lord]. (John 19:25; Mark 15:40). John was a fisherman along with his brother James and father Zebedee prior to being summoned by Jesus to spread the word of God and to become a "fisher of men" instead. Throughout the Gospels there is no doubt that John held a special place in Jesus' heart. Dubbed the "the disciple whom Jesus loved" (John 21:20-24), John was one of the two chosen disciples (Peter was the other) that was sent by Jesus to make arrangements for the Last Supper (Luke 22:7-8). With the Last Supper serving of utmost importance to Christians and how we commemorate Jesus, John's role in the arrangement of that final meal can not be overlooked. John's gospel in fact, is the most thorough of the four concerning the remarkable meal, with 7 chapters or 1/3 of the writing in his gospel being devoted to the events concerning the

Oh Lord Almighty! You have suffered death at the cross for our sins. Oh Holy Cross of Jesus! be my true light. Oh Holy Cross of Jesus! fill my soul with good thoughts. Oh Holy Cross! help me in my salvation. Oh Holy Cross! safeguard me against unholy thoughts and worldly dangers that I may worship the Holy Cross of Jesus of Nazareth crucified. Have pity on me. Oh Holy Cross of Jesus! be my hope. Oh Holy Cross have mercy on me forever and ever. Amen.

Lord Almighty, into Your hands I give my soul and my body. Oh Lord Jesus! grant me strength to bear the cross as Yourself. Teach me to bear it with great humility that the Blessed Virgin may fill me with the Holy Spirit. Preserve my soul and lead it to life everlasting. Amen.

Last Supper. Jesus did refer to John and James as "Boanerges" meaning "sons of thunder" most likely due to their fervor for their calling. As represented in Luke 9:54 when, on one occasion, a Samaritan village rejected Jesus, James and John asked if they should call down fire from heaven to destroy the place. This example of human nature by the disciples can be understood by anyone who has defended a loved one under attack. Jesus undoubtedly referred to the "sons of thunder" with great affection, eventually entrusting His mother's care to John before he took His last breath on the cross (John 19:26-27).

After the resurrection of Jesus, there is no doubt that all twelve of the disciples (Judas being replaced by Matthias, Acts 1:23-26) worked restlessly to spread the word of Jesus at all costs. It is worth noting though that we can differentiate John's cause of death with eleven of his peers and that his brother James was thought to be the first of the disciples to be martyred. Eventually, John was banished to Patmos when he was already quite old and the last of the Twelve Disciples of Jesus Christ.

Perhaps John's longevity was needed to provide a reflective follow-up to the Synoptic Gospels and to include in the Gospels a genuine eye witness account to the crucifixion. The life and message of Jesus correlating with our own ultimate destiny would perhaps be incomplete without the Book of Revelation. For this closure perhaps John, "the disciple whom Jesus loved", author of the Book of Revelation needed a bit more time.

By Jana Krcek

God Offers Us Justice With Mercy

Sacred Scripture presents God to us as infinite mercy and as perfect justice. How do we reconcile the two? How does one reconcile the reality of mercy with the demands of justice? It might appear that the two contradict each other; but in fact it is not so, for it is the very mercy of God that brings true justice to fulfilment. But what kind of justice are we talking about?

If we think of the legal administration of justice, we see that those who consider themselves victims of injustice turn to a judge in a (court) and ask that justice be done....

As the Book of Proverbs says: "He who is steadfast in righteousness will live, but he who pursues evil will die" (11:19).

Jesus, too, speaks about it in the parable of the widow who went repeatedly to the judge and asked him; "Vindicate me against my adversary" (Lk 18:3).

This path however does not lead to true justice because in reality it does not

conquer evil, it merely checks it. Only by responding to it with good can evil be truly overcome.

There is then another way of doing justice, which the Bible presents to us as the royal road to take. It is a process that avoids recourse to the court and allows the victim to face the culprit directly and invite him or her to conversion, helping the person to understand that they are doing evil, thus appealing to their conscience. In this way, by finally repenting and acknowledging their wrong, they can open themselves to the forgiveness that the injured party is offering them....

Certainly, this is a difficult journey. It requires that those who have been wronged be ready to forgive and desire good and salvation for their offender....

This is how God acts towards us sinners. The Lord continually offers us His pardon and helps us to accept it and to be aware of our wrong-doing so as to free us of it. For God wants not our condemnation, but our salvation. God does not want to condemn anyone! ...

This is the heart of God, the heart of a Father who loves and wants His children to live in goodness and in justice, and thus that they might live to the fullest and be happy. The heart of a Father who goes beyond our little concept of justice to open us to the limitless horizons of his mercy....

His is precisely the heart of the father whom we want to encounter when we go to the confessional. Perhaps he will say something to help us better understand our sin, but we all go to find a father who helps us to change our lives; a father who gives us the strength to go on; a father who forgives us in the name of God.

That is why being a confessor is such an important responsibility, because that son, that daughter who comes to you is only looking for a father. And you, priest in the confessional, you are there in the place of the Father who does justice with His mercy.

*By Pope Francis
From general audience,
St. Peter's Square, Feb. 3, 2016*

Hrad Rožmberk nad řekou Vltavou

Hrad Rožmberk, v obci Rožmberk nad Vltavou, v jejíž nejvyšším výběžku Čech téměř na hranici s Rakouskem, je jeden z nejstarších českých hradů. Je znám především vodáky, kteří v kempu pod hradem zpravidla končí svoje denní putování po Vltavě z Vyššího Brodu. Ten pohled na Rožmberk, který se jim po poslední zatáčce naskytne stojí opravdu za to. Jako bílý orel na skále je hrad svědkem jejich boje se zákeřným jezem na pravé straně řeky. Ti kdo ho úspěšně zdolají a utáboří se v kempu se mohou odměnit strným výstupem a prohlídkou hradu.

U jeho zrodu stáli Vitkovci, předchůdci Rožmberků, kteří založili hrad v roce 1250. Místo na skalnatém ostrohu nad Vltavou bylo vybráno proto, že se pod ním vlnula významná obchodní stezka z Čech do bohatého horního Podunají. Jako první se zde usídlil Vok z Prčice. Tehdy byl ovšem hrad v jiných místech než dnes. Byl výš a proto se mu říkalo Horní hrad. Jeho jádrem byla vysoká válcová věž a při ní stál palác, obehnaný hradební zdí a příkopem. V roce 1522 vyhořel a zůstala z něj zachována pouze velká věž Jakobínka. To už ale stál Dolní hrad, postavený ve 30. letech 14. století jenž byl spojen s původním hradem mostem. V roce 1302 si Rožmberkové zvolili za své hradní sídlo Český Krumlov a zdejší hrad využívali jen příležitostně. Za časů husitských válek Rožmberkové nuceně hrad zastavit na celé století pánům z Walsee. Po návratu do rukou Rožmberků hrad ožívá společenským životem a stává se v době Petra Voka, posledního Rožmberka, opět sídelním hradem. V roce 1601 postoupil Petr Vok rožmberské panství synovci Janu Zrinskému, který zde žil až do své smrti v roce 1612. V té době byl hrad upraven v duchu italské renesance.

V době třicetileté války se hrad v roce 1619 ocitl v rukách císařského generála Karla Bonaventury Buquoye a v držení tohoto, původem severofrancouzského šlechtického rodu zůstal až do roku 1945. V 17. a 18. století Rožmberk několikrát upravili a v letech 1840 - 1857 jej přestavěli v duchu romantické gotiky. Součástí přestavby bylo i založení rodového muzea. O něj se zasloužil Jiří Jan Jindřich Buquoy (1814-1883) vášnivým sběratel uměleckých a historických předmětů. Už tehdy byl hrad zpřístupněn veřejnosti.

Dnes si mohou návštěvníci prohlédnout zbrojnici s unikátní kolekcí zbraní, zbrojí a válečných trofejí, rytířský sál s kazetovým stropem a bohatou malířskou výzdobou, obrazárnu a mnoho dalších komnat. V tzv. Rožmberském pokoji visí obraz představující známou Bílou paní. Na závěr prohlídky mohou

návštěvníci vystoupat 200 schodů do tzv. Anglické věže, odkud je nádherný výhled. Lze zde shlédnout i hradní žalář a katovnu.

Bílá paní Rožmberská

Bývá tak označována paní Perchta z Rožmberka, dcera Oldřicha II. z Rožmberka. Narodila se kolem roku 1429 a vyrůstala s pěti sourozenci. Byla prý velmi krásná a chytrá. V roce 1449 se provdala proti své vůli za Jana V. z Lichtenštejna a odešla s ním na jeho panství do Mikulova. Perchta se v Mikulově nevedlo vůbec dobře. Fyzicky a psychicky ji týral nejen manžel, ale i jeho matka a jeho dvě sestry. O této skutečnosti svědčí 32 dochovaných dopisů, které posílala Perchta svému otci a bratrům a které se zachovaly v rodinném archivu. Měla hlad a byla jí zima. V jednom z dopisů svému bratrovi musela dokonce žádat o peřinu a kobereček. V takových podmínkách porodila i dceru a syna. Kruté jednání Lichtenštejnů prý bylo zapříčiněno tím, že očekávali, že sňatkem Jana s Perchtou vybědnou z dluhů. Věno, které Oldřich II. z Rožmberka přislíbil, bylo totiž vysoké, tisíc kop grošů. Oldřich však vyplácel věno ve splátkách a velmi nepravidelně, což přispělo ke zničované nenávisti. Perchtini příbuzní byli jejím stavem velmi rozhořčeni, ale nic nemohli dělat, manželé tehdy nesměli žít odděleně. Perchta mohla pouze přijíždět na návštěvy, ale vždy se musela vrátit do Mikulova. Nejčastěji pobývala na hradě v Českém Krumlově. V noci bývávala viděna, jak chodí nešťastně po hradních chodbách a nemůže spát. Nakonec musel zasáhnout i král Jiří z Poděbrad, ale vysvobozením se pro ni stala až smrt Jana V. z Lichtenštejna v roce 1473. Povídá se, že Perchtu na smrtelném loži prosil aby mu odpustila jeho špatné zacházení, neboť ho tížilo svědomí. Bylo však pozdě, protože jeho žena ho za zničený život nesmiřitelně nenáviděla a odpustit mu už nedokázala. Umírající Jan jí prý z posledních sil za to proklel a slovy "Nechť ani v hrobě nemá klidu!" ji odsoudil k její posmrtné strašidelné kariéře. Perchta zemřela o tři roky později, 2. května 1476. Je pochována ve Vídni. Od těch dob musí duch Bílé paní Rožmberské obcházet rožmberské hrady a zámky a zjevuje se v okamžiku, kdy má dojít k nějakým významným událostem. Bílé rukavičky na jejich rukou věští věci dobré, černé rukavičky upozorňují na blížící se neštěstí nebo smrt, ohnivě rudý šat zase varuje před nebezpečným požárem. Před smrtí posledního potomka svého rodu Petra Voka se prý zjevila celá v černém.

Zjevovala se v různou dobu: někdy v pravé poledne, nejčastěji v noci. Zjevovala se celá bílá, v bílém závoji, vážná, ale ne strašlivá. Buď kráčela volně chodbami, nebo, majíc klíče u pasu, pospíchala z pokoje do pokoje, te zamykajíc, onen odmykajíc. A neublížila nikomu. Potkal-li ji kdo a pozdravil-li, vážně podekovala, buď mlčky, hlavy pokynutím, nebo slovem. A tu zněl její hlas jako ševl tichého vánku. Vařila sladkou kaši pro chudé na Jindřichově Hradci a zde také zavolala kněze, aby zaopatřil posledního umírajícího pána Jáchyma z Hradce, na Krumlově dohlížela na malého Petra Voka v kolébce, na Moravě na telčském zámku procházela dveřmi, které zdánlivě nikam nevedou.

Poslední případy zjevení jsou dokumentovány ve 20. století. Za druhé světové války byl na hradě Rožmberk zřízen internát pro německé dívky. Ty měly každý den vyvěšovat na věži Dolního hradu německou vlajku s hákovým křížem. Jednou se však na věži Horního hradu zvané Jakobínka objevila bílá postava, která jim začala hrozit, dívky se polekaly a zavolaly vedoucí, ta když postavu uviděla, málem omdlela a volala správce, který též postavu viděl, ale nevěděl si s tím rady. Na konec volali i gestapo, protože se domnívali, že jde o nějakou provokaci místních českých obyvatel. Nic se však nevyšetřilo, ale zjistilo se, že do věže vede jen jeden vchod, vysoko nad zemí, kudy se do věže kdysi vcházelo z prvního patra dřevěného přístavku, který tam již dávno nebyl a navíc ve věži nebylo žádné schodiště ani žebříky, jak by se někdo dostal až nahoru na ochoz. Úkaz tedy zůstal neobjasněn, ale německou vlajku již nevyvěšovali.

Nedávný případ se udál v roce 1996. Hrad Rožmberk procházel rozsáhlou opravou a dlouho byl porůznu obestaven zednickým lešením. V pokoji v prvním patře zrovna pracoval lakýrník, když spafil venku za oknem pomalu procházet ženskou postavu v bílém závoji. Zpočátku si pomyslel, že někdo chodí po lešení. Po chvíli si však s hrůzou uvědomil, že lešení je z této zdi dávno sundáno. Přiběhl proto vyděšeně k oknu, ale Bílá paní, aniž by mu věnovala jakoukoliv pozornost, zvolna pokračovala dál a pak se rozplynula.

Na hradě je pokoj Bílé paní s jejím obrazem. Na něm paní Perchta ukazuje hůlkou na tajemný nápis pod sebou. Legenda říká, že ten, kdo odhalí smysl nápisu, osvobodí Bílou paní z jejího prokletí, dá jí klid a sám získá velký poklad.

Foto na zadní straně:

Hrad Rožmberk nad Vltavou a obraz Bílé paní - Perchty z Rožmberka

